

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Setkávání

1

leden 2009
ročník XIX.

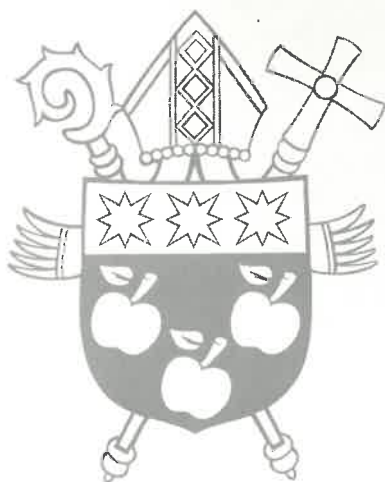

Foto M. Opatrný

OHLÉDNUTÍ ZA EPIFANIÍ

Ti, kdo přebývali v temnotě noci, spatřili Pána, zrozeného z Marie, slunce spásy, které svými paprsky ozařuje celý svět. My všichni, kteří jsme jako potomci Adamovi byli dosud nazí, přicházíme k němu, abychom se do něj oblékli a u něj se zahřáli. Vždyť proto jsi přišel, proto ses zjevil, ó nedostupné světlo, abys oblékl nahé a zazářil těm, kdo přebývají v temnotách. Bůh nepohrdl člověkem, který byl podloudně připraven o ráj a ztratil šaty, jež mu utkal sám Bůh. Znovu mu jde vstříc a svým svatým hlasem volá tohoto nešťastníka: „Kde jsi, Adame? Už se neskrývej: chci tě vidět, přestože jsi nahý a ubohý. Už se nestyd', vždyť jsem se ti stal podobným. Přestože jsi velmi toužil stát se Bohem, svými silami jsi to nedokázal. Já jsem se nyní dobrovolně stal člověkem. Přejď ke mně a poznej mě, abys mohl říci: Přišel jsi, zjevil ses, ó neproniknutelné světlo”.

Angelo Scarano

TŘI KRÁLOVÉ ZAPLAVILI KRAJ

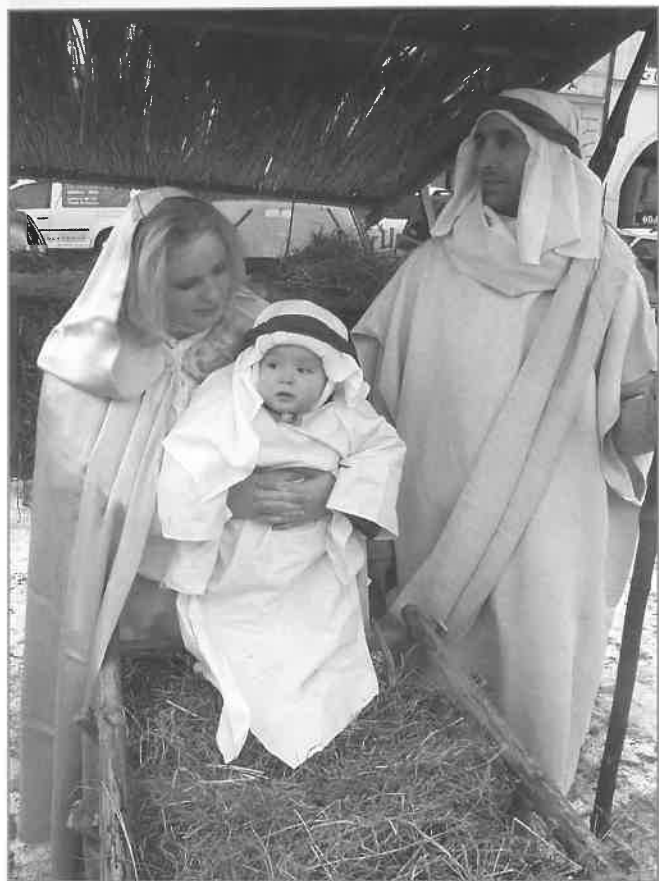

Foto R. Gális

Slavnostní start sbírky se uskutečnil v Českých Budějovicích v pondělí 5. ledna 2009 na náměstí Přemysla Otakara II. Příchod tří králů k jesličkám a k živému betlému byl doprovázen pestrým kulturním programem. Koledníkům zde požehnal biskup Pavel Posád a hodně chuti do koledování jim popřál primátor Českých Budějovic Juraj Thoma.

(rag)

Foto R. Švecová

Foto R. Švecová

Foto M. Opatrný

Foto R. Švecová

OBSAH

Sv. Řehoř Veliký: Přinášejme zlato, kadidlo a myrhu	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Zpráva jež předběhla své oficiální oznámení	4
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Slavnostní příchod Tří králů do Českých Budějovic	6
Na 140 dobrovolníků pomáhalo v roce 2008 lidem v nouzi	6
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
DCM - co nás čeká a nemine?	7
Ohlédnutí za Silvestrem	7
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Nekonečný zápas	8
Katechetický den pro seniory v Českých Budějovicích	9
Bartolomějská - nepodmíněně	9
OPSÁNO OD SISYFA	
Analýza z vlasů	11
Kouzla a bitvy křesťanství	12
Rekonstrukce klokotských zvonů	13
Biskupské gymnázium J. N. Neumanna v Českých Budějovicích	13
Dopis P. Güntera z Pákistánu	14
Zloděj ukradl sochu vojáka z křížové cesty v Římově	14
PERSONALIA	
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Programové tipy TV NOE	15
K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	
TEOLOGICKÁ FAKULTA JU	
Radio Proglas	17
Konference Sdružení Ackermann-Gemeinde	18

Příští číslo vyjde 16. února 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintří

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Tiskárna PROTISK s.r.o.

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Sv. Řehoř Veliký: PŘINÁŠEJME ZLATO, KADIDLO A MYRHU

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 1-2)

Papež Řehoř Veliký (590-604) říká ve své homilii na Mt 2, 1-12 v den Zjevení Páně: „Musíme se ptát, proč se při narození Vykupitele zjevil pastýřům v Judsku anděl, kdežto mudrce od východu nepřivedl ke klanění Vykupiteli anděl, ale hvězda. Bylo to proto, že Židům, kteří užívají rozumu, by měl oznamovat poselství rozumný tvor, tedy anděl. Pohané však neumí užívat rozumu, a proto nejsou voláni k poznání Pána hlasem, ale znamením. Proto i sv. Pavel říká: *Prorocství byla dána věřícím, nikoli nevěřícím, znamení pak nevěřícím, nikoli věřícím* (2. Kor 11, 22), neboť i pastýřům byla dána prorocství jako věřícím, a ne jako nevěřícím, kdežto mudrcům bylo dáno znamení jako nevěřícím, a ne jako věřícím.“

Tři králové přinesli dary – zlato, kadidlo a myrhu. Řehoř Veliký v téže homilii hovoří o významu těchto darů: „Zlato náleží králi, kadidlo se zase přinášelo v obět Bohu, myrhou se pak napouštějí těla mrtvých. Mudrci tedy zároveň mystickými dary hlásají toho, komu se klaní: zlatem vyhlašují krále, kadidlem Boha, myrhou smrtelníka... Obětujeme tedy narozenému Pánu zlato, abychom vyznali, že všude vládne; obětujeme kadidlo, abychom věřili, že ten, jenž se zjevil v čase, byl Bohem před počátkem času; obětujeme myrhu, abychom věřili, že byl také v našem těle smrtelný ten, který, jak věříme, ve svém božství není podroben utrpení. Zlatem, kadidlem a myrhou lze ovšem rozumět ještě něco jiného. Zlatem se totiž označuje moudrost, jak dosvědčuje Šalomoun: *Poklad žádoucí spočívá v ústech moudrého* (Přísli. 21, 20). Kadidlem pak, jež se zapaluje Bohu, se vyjadřuje síla modlitby podle svědectví žalmisty: *Ať se vznáší má modlitba jako dým kadidla před tváří tvou*. (Ž 140, 2). Myrhou se pak znázorňuje usmrcení našeho těla; proto církev svatá praví o svých dělnících, zápasících pro Boha až k smrti: Z rukou mých

Řehoř Veliký

kapala myrha (Pís 5, 5). Narozenému Králi tedy obětujeme zlato, jestliže se před jeho tváří skvějeme leskem věčné moudrosti. Kadidlo obětujeme, jestliže tělesná myšlenka zapalujeme svatým úsilím modliteb na oltáři srdce, abychom byli s to vyslat k Bohu líbeznu vůni skrze nebeskou touhu. Myrhu obětujeme, jestliže neřestí těla umrtvujeme zdrženlivostí.“

Řehoř Veliký často zdůrazňoval nutnost pokání a vyzýval věřící, aby nepodceňovali přísnost božského Soudce. I tato homilie končí slovy: „Něco velikého však nám mudrci naznačují tím, že se vracejí do své země jinou cestou. Zemí naší je přece ráj, do něhož se nemůžeme po poznání Ježíše vrátit toutéž cestou, kterou jsme přišli. Jelikož jsme se vzdálili ze své země pýchou, neposlušností, následováním viditelných věcí, ochutnáním zapovězeného pokrmu je nezbytné, abychom se do ní vrátili pláčem, poslušností, pohrdáním věcmi viditelnými a krocením tělesné žádosti. Neboť již je velmi blízko Soudce, který praví: *Běda vám, kteří se smějete, neboť budete kvílet a plakat* (Lk 6, 25).“

Tereza Poštová

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

19.-21. 1.	(po-st)	Praha , exerciční dům - Zasedání ČBK - oba biskupové
22. 1.	(čt)	Praha - Mše sv. v semináři (17.30 hod.) - biskup Jiří
		České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Ekumenická bohoslužba (17 hod.) - biskup Pavel
24. 1.	(so)	Český Krumlov - Výročí posvěcení kostela, mše sv. (9.30 hod.) - biskup Pavel
		Písek - Účast na primiční mši sv. píseckého rodáka a trapistického mnicha (11 hod.) - biskup Pavel
27. 1.	(út)	České Budějovice , biskupství - Setkání polských kněží (9.30 hod.) - oba biskupové
29. 1.	(čt)	České Budějovice , biskupství - Vikariátní konference vikariátu České Budějovice-venkov - biskup Jiří
30. 1.	(pá)	Štěkeň - 400. výročí založení kongregace (15 hod.) - biskup Jiří
2. 2.	(po)	České Budějovice , klášterní kostel - Svátek uvedení Páně do chrámu, setkání zasvěcených osob s o. biskupem (9.30 hod.) - biskup Jiří
10. 2.	(út)	České Budějovice , biskupství - Postgraduál, prof. Petr Pitha - biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Zpráva, jež předběhla své oficiální oznámení

Vzpomínka na ohlášení koncilu s odstupem půl století

Tu neděli 25. ledna ráno ohlásil při snídani prefekt Pinkava, že obligátní nedělní odpolední vycházka se tentokrát bude konat z rozhodnutí monsignora Bezdíčka, vicerektora Nepomucena, už dopoledne. Cíl vycházky: Basilika svatého Pavla za hradbami. Příčina vycházky: Pontifikální Mše svatá papeže Jana XXIII. za přítomnosti kuriálních kardinálů. Ano, pouze za jejich přítomnosti, protože koncelebrace tenkrát ještě nebyla v latinské církvi zavedena.

Bylo nás tenkrát deset: Ján Pinkava (Slovák a toho roku prefekt), Franz Knobloch (sudetský Němec a potom misionář v Latinské Americe), Josef Adamec (americký Slovák a nyní biskup v USA), Vladimír Třebín (Čech a tajný agent čsl. výzvědné služby), Jiří Bonhard (Čech, zvččený v románě *Jirschi oder Die Flucht ins Pianino* rakouské spisovatelky Gertrudy Fussenegger), Josef Šach (Čech a misionář Čechů v Kanadě, dnes už skoro pověstné svatosti), Josef Viator (americký Slovák), Karel Patzelt (sudetoněmecký Čech), Petr Esterka (Moravan a nyní biskup pro Čechy v zahraničí) a já. (Doufám, že má paměť nikoho ani nevynechala ani nepřidala!). Zbylo nás tenkrát v akademickém roce 1958/59 v Nepomucenu deset, když pět našich spoluseminaristů posledního ročníku bylo vysvěceno na kněze a posláno „na kopečky“ (jak jsme říkali Jižnímu Tyrolsku, kam jsme byli po vysvěcení obvykle posíláni do pastorece). A tak jsme po snídani a ranním úklidu vyrazili k basilice svatého Pavla za hradbami. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších vycházek. Chodilo se tenkrát ještě z velké části nezastavěnými zelenými prostory s minimálním automobilovým provozem. Prostě pohodová vycházka.

Šli jsme dvojstupem, jak přikazovaly kolejní regule, na jejichž dodržování monsignor Bezdíček dohlížel s velkou pečlivostí, neboť, jak často zdůrazňoval, regule jsou též objektivací Boží vůle; ba někdy se dokonce mohlo zdát, že je považuje za Boží vůli po výtce. A tak oblečení, jak kázaly regule, v černých klerikách, opásání fialovou „fašou“, přiodění tzv. „sopránou“ opatřenou „álami“ čili křídly, s širokým černým skoro monsignorským kloboukem na hlavě, skýtali jsme světu nemalou podívanou, když jsme tak pochodovali římskými ulicemi coby „*castrorum acies ordinata*“ (vojensky seřazený šik), jak stojí psáno v latinském překladu *Velepísni*, 6,3. Zvlášť ta „soprána“ si zasluhuje lepší popis. Byl to zvláštní druh přehození z černé látky sahající jako klerika až ke kotníku, spínající se vpředu sotva znatelnou kovovou sponkou a ozdobený dvěma „křídly“ (italsky: *le ali*,

vyslovuj: áli), což byly dvě dlouhé, rovněž černé, přibližně 5 cm široké stuhy, přišité k pravému a levému rameni soprány, jejichž účel mi dodnes zůstal záhadou. Když však vál trochu živější větřík, krásně vlály, a když jsme se náhodou museli prodrát hustějším shromážděním lidu, rozverně ovíjely okolostojící osoby.

Jak jsme se blížili k cíli naší cesty, potkávali jsme podobné šiky seminaristů z jiných kolejí, vesměs početnější než ten náš, jen jinak vybarvené. Římský seminář se skvěl v modré klerice s fialovými knoflíky bez „faši“ a s modrou „sopránou“, Germanicum zářilo rudě červenou klerikou s černou „fašou“ a černými knoflíky, irská kolej byla naprosto celá černá, abych uvedl pro příklad jen tři a příliš nezabíhal do „kostýmografie“. Ale všichni bez rozdílu jsme byli pod stejným černým jakoby monsignorským širákem.

Namítnete, že nemluví k tématu koncilu a odbíhám k nepatřičnostem. Na to odpovídám: Ano, odbíhám. Hned ale dodávám: Ne tak moc. Neboť tento letný pohled na klerickou garderobu tehdejších seminářů a seminaristů je tím nejmarkantnějším znamením ducha předkoncilní církve *in Urbe*. Církev uniformovaná, disciplinovaná, skoro vojensky sešikovaná, spořádaně pochodující lidskou obcí, od níž se zřetelně odlišuje svým oblekem, jako ta *castrorum acies ordinata*, ona metafora z Velepísni, připisovaná v modlitbě mariánských hodinek Panně Marii ve svátek jejího narození (srov. DMC IV. str. 1289). Ohlášení koncilu se totiž týkalo též seminaristů, této části církve skládající se většinou z mladých lidí, vychovávaných stát se vedoucími kádry Kristovy Nevěsty, a to v duchu, který měl své nejmarkantnější vyjádření právě v tomto pestrém a tak svrchované nápadném „klero-krojovém folklóru“, neobvyklém, charakteristickém, malebném, zpestřujícím civilní fádnost římských ulic a navíc i viditelně svědčícím o tom, že tu jsou stále, i ve světě honícím se za světsky svůdnými lákadly, mladí lidé ochotní vzít na sebe tohoto ducha dobře spořádaného šiku pro věc Kristovu.

Nuže, takto vystrojeni, dorazili jsme do baziliky, která už byla plná jak lidu obecného tak toho seminaristického a kněžského. Konečně papež Jan přijel a pontifikální Mše začala s malým zpožděním. Bylo přítomno dokonce i 17 kardinálů (tenkrát ještě v dlouhých purpurových vlečkách zvaných *cauda*). Bohoslužebný obřad se nezvykle protáhnul. Nakonec však po papežském požehnání Jan XXIII., provázený všemi přítomnými kardinály, odešel do kapitulní síně přilehlého benediktinského kláštera. Ceremonie se skon-

čila a lid se začal rozcházet. Kdosi začal říkat, že prý papež ohlásil své rozhodnutí svolat ekumenický koncil. Nebylo jasné, kdy to měl ohlásit, jelikož během bohoslužby k žádnému takovému prohlášení nedošlo. Nicméně tato zpráva kolovala. Sám pro sebe jsem si řekl, že jsem asi papežovu projevu svou dosud chatrnou italštinou neporozuměl. Nicméně domů jsme se vraceli s nejasným povědomím, že prý papež svolal koncil.

Nevzpomínám si, že by v nás byla tato zpráva na zpáteční cestě vyvolala nějakou paměťhodnou diskusi. Bude se prostě konat koncil. Konalo se jich už tolik, a tak bude jeden navíc. Já, jsa tenkrát teprve v první teologii, jsem o koncilech neměl valnou představu. Dějiny mě tenkrát málo zajímaly. Byl jsem ponořen do filosofických spekulací a o církevní historii jsem věděl ve svých ještě neúplných pětadvaceti letech pramálo. Kdybych byl ovšem býval věděl, jak se tento koncil zařizne do mého osobního osudu, byl bych býval tou zprávou mnohem hlouběji zneklidněn, než jsem jí ve skutečnosti byl. Ani jsem se příliš nezajímal o to, jak to přišlo, že jsme neslyšeli, že by byl papež během Mše svaté vyhlásil svůj úmysl svolat koncil, a přesto jsme se domů vraceli s vědomím, že ho ohlásil, jak se to kolem nás tenkrát s nádechem senzace šušovalo. Až mnohem později, když jsem se musel koncilem zabývat opravdu zevrubně, jsem přišel na to, jak to vlastně tenkrát bylo.

Té neděle 25. ledna v deset hodin ráno bylo řiditeli vatikánské tiskové služby, L. Casimirri(mu), odevzdáno ze Státního sekretariátu ve vší tajnosti několik desítek kopií úředního komuniké (jeden cyklostylovaný list s 27 řádky) o papežově rozhodnutí konat ekumenický koncil, s příkazem rozdat ho novinářům ve 12,30, neboť se předpokládalo, že bohoslužba u svatého Pavla bude už u konce a řeč, v níž Jan XXIII. oznámí kardinálům v přilehlé kapitulní síni kláštera svůj úmysl svolat koncil, už pronesena. Avšak průběh bohoslužby tento sled událostí proti očekávání převrátil. Papežská Mše (ta ještě latinská a tridentská!) se nepředvídaně protáhla. Casimirri, vždy věrný rozkazům, předal ve 12,30 zprávu novinářům, a ta se okamžitě rozletěla tikotem dálnopisů a telefony do celého světa (internet ani mobily ještě nebyly). A tak, když papež Jan začal teprve ve 13,10 promlouvat v přilehlé kapitulní síni benediktinského opatství ke shromážděným kardinálům, svět už věděl, co oni se teprve dozvídali z papežských úst, která k nim promlouvala: „*Ctihodní bratři a milovaní synové, vyslovuji se před vámi s pohnutým rozechvěním, ale zároveň s pokornou odhodlaností jméno*

a návrh dvojí věci, kterou chceme uskutečnit: diecézní synodu pro Řím a ekumenický koncil pro všeobecnou církev“.

Tedy koncil! Kdo by se toho byl nadál? Jaká byla reakce oněch „ctihodných bratří a milovaných synů“? Známe ji jen z toho, co sám papež Jan o tom pověděl. Reakcí bylo hrobové ticho. Muselo na něj hluboce zapůsobit, neboť se o něm později třikrát zmínil: 8. 12. 1959 v kázání v Santa Maria Maggiore, 7. 5. 1960 v projevu ke Consigli Superiori PP. OO. MM. a 8. 5. 1960 v proslovu ke svým drahým Benátčanům. Papež Jan od kardinálů rozhodně neočekával tak nadšený souhlas, jakého se mu dostalo pět dní předtím od státního sekretáře, kardinála Tardiniho, když toho 20. ledna v soukromé poradě s ním poprvé vyslovil k svému vlastnímu překvapení svůj úmysl: koncil, a Tardini zvolal: „*Velká myšlenka. Mně se líbí veliké a nové věci. To dnes potřebujeme!*“ Nicméně takového hrobového mlčení se od nich přece jenom nenadál. Můžeme se zajisté ptát po příčině jejich mlčení, ale takové dotazování nemůže skončit jinde než v třasovisku dohadů. O tři roky později o tom vyprávěl sám papež Jan, ne bez špetky humoru, takto: „*Lidsky se mohlo předpokládat, že kardinálové se po vyslechnutí projevu semknou kolem nás, aby vyjádřili svůj*

souhlas a podporu. Místo toho však zavládlo těživé, úctyplné ticho. Teprve v následujících dnech přišlo vysvětlení, když kardinálové v audienci nám jednotlivě říkali: Naše pohnutí a radost pro tak vzácný a nečekaný dar (...) byly tak hluboké, že jsme nenacházeli vhodná slova k vyjádření radosti a neomezené poslušnosti.“ Inu, též jedno vysvětlení. Plodnější by však mohlo být ptát se, z jakého vnuknutí se papež Jan rozhodl zvolit k ohlášení svého úmyslu právě 25. leden. Nehledě k tomu, že to byla tenkrát náhodou zrovna neděle, byl to i závěrečný den oktávu modliteb za jednotu církve a navíc – a hlavně – den, v němž církev odedávna liturgicky slaví obrácení farizeje Šavla v apoštola Pavla. Jakmile však začneme myslet na toto datum ve světle víry, začne se nám vnucovat otázka, zda to nebyla za všemi možnými osobními papežovými úmysly a vnuknutími ještě ta vyšší dějinná Logika (od Logos!), která to „schválně navlékla“ tak, že koncil byl ohlášen v den, který nás připomínkou obrácení Šavla v Pavla upomíná, že obrácení je počinem netoliko jednorázovým, ale celoživotním, a to jak pro jednotlivého křesťana, tak i pro celé společenství církve, volané touto vyšší Logikou vždy znovu a znovu, ze století do století k přezkoumávání své zaběhlé praxe onou praxí svého Pána, jež je

a vždycky by měla být praxí kříže.

Zeptáte se, zda se toto obrácení projevilo i na koncilu? Odpovím: Zajisté! Kdybych však měl všechny jeho projevy jen vyjmenovat, nestačila by na to stránka. Jeden však byl první a nejpatrnější, byť sám o sobě dvojnásobný. Zmizela jako mávnutím kouzelného proutku všechna ta pestrá klero-garderoba seminaristů a pak i kněží a kardinálů. Kritika církevního triumfalizmu, která se v průběhu koncilních rozprav ozývala vždy znovu a znovu, měla zřejmě svůj ohlas. Toto zmišení ovšem je, jako většina kulturně-duchovních fenoménů, dvojnásobné. Lze to číst jako výraz ostychu viditelně svědčící o vlastní identitě, jak to čtou někteří. Lze to však též číst – a věřím že pravdivěji – jako důsledek Ježíšovy kritiky honosných úborů „kleriků“ jeho doby (srov. Mt 23,1-12) a tím i jako vůli k neokázalosti a stále větší opravdovosti onoho svědectví, k němuž jsme jako Kristovi učedníci voláni, a které bude dnešnímu člověku věrohodnější, když nebude vázáno na vyzývavý úbor, ale na osobní život a jeho projevy, jimiž máme být solí a kvasem toho těsta, do kterého jsme „zaděláni“.

Karel Skalický

Slavnostní příchod Tří králů do Českých Budějovic

V pondělí 5. ledna 2009 připutovali do centra Českých Budějovic tři králové, aby zde slavnostně zahájili Tříkrálovou sbírku v Českobudějovické diecézi.

Průvod koledníků, který vedli tři králové hrající na housle, bubínek i další hudební nástroje, vyšel za zpěvu lidových koled od katedrály sv. Mikuláše na českobudějovické náměstí, kde stál u vánočního stromu živý Betlém. Zde se tři králové spolu s koledníky poklonili Ježíškovi. Ke koledníkům a všem přihlížejícím pak promluvil českobudějovický primátor J. Thoma a českobudějovický pomocný biskup mons. Pavel Posád, který koledníkům poželal a zahájil tak slavnostně Tříkrálovou sbírku v českobudějovické diecézi. Na ledové ploše, která je na náměstí instalována, pak program pokračoval vystoupením dětí z Bruslařského klubu České Budějovice. Návštěvníci slavnosti měli možnost zahřát se horkým čajem, palačinkou nebo polévkou, zakoupit si výrobky z charitních dílen a získat informace o práci Charity v jižních Čechách.

„*Chceme, aby se tento příchod tří králů do Českých Budějovic stal tradicí,*“ říká Alois Ambrož, ředitel Městské charity České Budějovice, která slavnostní příchod králů do Českých Budějovic organizačně zajišťovala. Městská charita využije výtěžek Tříkrálové sbírky pro služby všem potřebným, především na nákup invalidních vozíků a revitalizaci vozového parku, který je nutný pro zajištění péče o seniory, vážně nemocné a osoby se zdravotním postižením v jejich domácím prostředí.

Oblastní Charita Sušice např. zase využije výnos sbírky na noclehárnu pro lidi v nouzi a sociální služby pro seniory a osoby se zdravotním postižením v regionu. Část získaných prostředků také použije pro Adopci na dálku dětí v Bělorusku, kterou organizačně zajišťuje Diecézní charita České Budějovice. Farní charita Prachovice využije získané prostředky pro Azylové domy pro muže a ženy, které provozuje, a pro projekt Most naděje, který je poradenstvím v terénu pro rodiny ohrožené sociálně-ekonomickými problémy. Samotná Diecézní charita České Budějovice využije prostředky, které vykoledují přímo jí organizované skupiny koledníků, pro vybavení klubovny, ve které se dobrovolníci scházejí v zimě s dětmi ze sociálně znevýhodněných rodin, pro humanitární pomoc v ČR, Bulharsku a Zimbabwe, a pro podporu a rozvoj Dobrovolnického centra při Diecézní charitě: pomoc seniorům, dětem a dospělým se zdravotním postižením, dětem z klientských rodin Diecézní charity a vězňům; psychodiagnostika dobrovolníků, jejich výběr a příprava.

Michal Opatrný

DIECÉZNÍ KOORDINÁTOR TKS

**Roman Tlapák, Kanovnická 16, 37001 České Budějovice,
telefon: 386 350 648, mobil: 732 474 234, tlapak@charitacb.cz**

Na 140 dobrovolníků pomáhalo v roce 2008 lidem v nouzi

Několik hodin času týdně svůj um, talent a dobré srdce věnovali po celý rok 2008 mnozí lidé nejen z Českých Budějovic těm, kteří se z různých důvodů ocitli v nesnázích.

Dobrovolníci, kteří v drtivé většině působí v Českých Budějovicích, nabízejí svou pomoc seniorům, dětem ze sociálně znevýhodněného prostředí, dětem i dospělým se zdravotním postižením, dopisují si s vězni, podporují charitní i jiná nezisková zařízení (technicky nebo administrativně), účastní se jednorázových akcí pořádaných charitou (např. letní dětský tábor) a pomáhají v mnoha dalších oblastech. Osobní rozhovor, hraní karet, procházka, doučování, výlet nebo psaní dopisů - to jsou činnosti, kterými naši neplacení spolupracovníci pomáhají druhým.

Všem lidem dobré vůle, kteří se během celého roku zapojovali do našich dobrovolnických projektů, vyslovujeme velké a upřímné díky a doufáme ve vaši pomoc i v novém roce 2009.

**Mgr. Věra Michalíková,
vedoucí Dobrovolnického centra
při Diecézní charitě**

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

DCM – co nás čeká a co nás nemine?

Rok se s rokem sešel a znovu se díváme do nového kalendáře a přemýšlíme, co vše se bude dít. Mnoho věcí nemůžeme ovlivnit, ale některé se naplánovat (aspoň částečně) dají. Jde o akce, které připravuje, koordinuje či na nich spolupracuje Diecézní centrum mládeže při Biskupství českobudějovickém. Nechci psát s jistotou futurologa, ale rád bych čtenáře upozornil na nejbližší aktivity našeho centra. Když pomenu administrativu, komunikaci s mladými, s kolegy z jiných center v naší republice, ale i v Rakousku či Německu, tak nás na přelomu ledna a února čeká Mezinárodní hudebně-kreativní setkání na hradě Altpernstein (nedaleko rakouského Linze), kterého se zúčastní mladí z Rakouska, Německa i z naší budějovické diecéze. Toto setkání se nazývá

„GROOVE CASTLE“ a má již několikaletou tradici. Mladí si zde mohou vyzkoušet být „hudebníkem v rockové kapele“, naučit se něco z moderního tance, bubnování na africké bubny, žonglování či hry na kytaru. Nebo se pokusit natočit a sestříhat vlastní reportáž.

Nelze však opomenout ani aktivity DCŽM (Diecézní centrum života mládeže), jež vede P. Jaroslav Karas, který je současně ředitelem DCM. Již na začátku února (9.-11.) zde proběhnou „tvůrčí dílny“ pro dívky pod vedením diecézních animátorů.

Mohli bychom vás již nyní zahltit informacemi o všech akcích a setkáních, ale v únorovém čísle se ozveme znovu se zprávami z proběhlých akcí a upozorněním na „věci budoucí“.

Biskupská 4, pošt. schr. 14
370 21 České Budějovice
tel./fax: 386 102 312, 731 402 807
e-mail: dcm@bcb.cz

Ohlédnutí
za Silvestrem

Jako již minulé roky tak i letos se konal Silvestr na Ktiši. Jelikož jsem na vítání nového roku nikdy na DCŽM nebyla, tak jsem byla patřičně zvědavá, jak to všechno dopadne. (Opomněla jsem uvést, že jsem novou týmačkou na Ktiši – tak teď už to víte. Jmenuji se Eva a pocházím ze Zlína.) A teď dovolu, abych v krátkosti shrnula program - pro ty, kteří tu s námi bohužel nemohli být. V pondělí po společné večeři (mňam) proběhly seznamovací hry ukončené posezením v naší čajovně. Úterý začínalo snídáním a mší svatou v kapli. Dopoledne proběhla minibrigáda, v níž byl zahrnut úklid fary, kostela a příprava dřeva. Po obědě a siestě se konala hra - dostihy a sázky na farní zahradě. Ani mráz nedokázal odradit koně a žokeje od lákavých cen. Po přestávce byla příležitost zahrát si floorball v místním kulturním domě. Ostatně se našla i skupinka hudebního ražení, která nacvičovala písně na mši. Po večeři byli všichni zváni na kinofilm. Celkem bylo možno si vybrat ze tří skvělých filmů (Pelíšky, Iluzionista a Rain Man). Vyhrál Iluzionista.

Na Silvestra ráno jsme se těšili z návštěvy otce biskupa Pavla Posáda, se kterým jsme mohli slavit mši svatou. (K naší velké radosti s námi otec biskup zůstal až do oběda.) Po obědě probíhala příprava na gala-večer. Spočívala v tom, že každá skupinka měla za úkol připravit si scénku na dané téma (večerníček, zprávy, hlavní program, teleshopping).

V průběhu večera probíhalo losování binga a samozřejmě nechyběla zábavná hra Kufr. Pár minut před půlnocí jsme dostali svátostné požehnání pro úspěšný vstup do Nového roku.

Musím všechny účastníky moc pochválit, byli opravdu skvělí. Díky za nasazení a spoustu legrace! Doufám, že se s mnohými z vás uvidím na podobných akcích, které pro vás budou na Ktiši připravovány.

Velké poděkování patří otci biskupovi Pavlovi, že si na nás udělal čas, dále našim hlavním kuchařům Františkovi a Honzovi (alias Dědek) - za pomoc s programem, a dalším dobrým dušičkám, které přiložily ruce k dílu. Všem upřímně DÍKY.

Eva

KRÁSNÝ A POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 2009

přejí

P. Jaroslav Karas, Vlastimil Sekyrka a Pavel Pokorný

Informace a pozvánky na akce DCM a DCŽM naleznete na www.dcm.bcb.cz

DĚKANSTVÍ SV. MIKULÁŠE V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

srdečně zve všechny děti i s rodiči na

Dětský karneval s pohádkou

soutěž o nejlepší masku a malé občerstvení

v neděli 25. ledna 2009 ve 14 hod.

KLÁŠTERNÍ SÁL NA PIARISTICKÉM NÁMĚSTÍ

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

NEKONEČNÝ ZÁPAS

Osmičkový - nebo také „sněhulákový“ - rok jsme přežili, tož vzhůru do devítkového roku! Mediální svět, nepoučen nepředvídanou hospodářskou krizí v závěru minulého roku, s lehkostí sobě vlastní nabízí prognózy na rok 2009. Jaký bude a co nás v něm čeká? Prý devítka pro nás není tolik osudová...

O jedné „osudové“ devítce víme všichni - letos budeme slavit 20. výročí od pádu totalitního komunistického režimu. Dvacet let žijeme ve svobodě, ale jsme opravdu svobodní? Nezůstali někteří z nás v „zajetí“ svých názorů, představ a předsudků, jejichž kořeny lze hledat nejen ve čtyřicetileté komunistické propagandě, ale sahají mnohem dále... až k rozpadu monarchie. Nejmarkantněji se to projevuje ve vztahu ke křesťanským tradicím, ke křesťanství jako takovému a potažmo k církvi. Jako jeden z mnoha příkladů může posloužit „návrh“ pana A.V. (organizátora kampaně za neprodlenou odluku církve od státu), který ve svém dopise, vedle otrpavých výpadů proti církvi, píše: „...každá farnost bude přeměněna na občanské sdružení nebo náboženský spolek, jehož členy budou všichni věřící dané farnosti, příslušný církevní hodnostář, případně obec. Na toto sdružení či spolek pak bude převeden vrácený majetek a sdružení či spolek si bude ze svých peněz financovat provoz, opravy a údržbu svého majetku.“

Jde však jenom o mylný názor či předsudek nebo je to důsledek něčeho hlubšího, příklad zásadního neporozumění křesťanskému životu? Není návrh autora dopisu důkazem, že současná společnost se nesnaží poznat skutečnou definici křesťanství? Že na začátku 3. tisíciletí stále dokola memoruje to, co bylo formulováno koncem 19. stol. Jako kdyby naše současná představa o fungování letadla vycházela z vědomostí o konstrukci létajícího stroje, se kterým v roce 1909 přelétl Louis Blériot poprvé kanál La Manche. Přitom je dostatečně známá skutečnost, že systém fungující společnosti a politické správy se vyvíjel na základě zkušeností s církevní správou farností a diecézí, které byly brány jako základ novodobého „polis“. Ne všude je však tak beznadějná situace jako v našem státě. Například italský týdeník Famiglia Cristiana zveřejnil dne 5. 1. 2009 výsledky průzkumu, podle kterých si 91 % Italů myslí, že farnost zůstává základní jednotkou italské společnosti.

Napomáhat v překonávání předsudků o křesťanství, náboženství a církvi především u současné mladé generace, je jedním z cílů „Projektu do škol“. Jeho organizátorem je Diecézní katechetické středisko při českobudějovickém Biskupství. V diecézi je v současné době cca 230 základních škol. Ve více než 2/3 z nich se vyučuje římsko-katolické náboženství jako nepovinný předmět. Práce

na projektu je příležitostí k tomu, aby učitel/ka náboženství nebyl/a ve škole „bílou vránou“, ale právoplatným členem učitelského sboru a přispívá k dobré komunikaci s učiteli profánních předmětů. Téma projektu nabízí žákům (a učitelům) uvědomit si, že duchovní dimenze – náboženství, není nadstavbou, ale součástí lidského bytí.

Za dvanáct let existence „Projektu do škol“ byla témata různá, někdy abstraktní jindy zcela konkrétní. Připomeňme si alespoň dvě z nich:

- např. ve školním roce 2000/01 bylo téma s názvem „Můj velikán“ zaměřeno na velikost člověka. Jeden z účastníků – žák 8. třídy prezentoval na přehlídce prací funkční Hubblov miniteleskop, který sám vyrobil.

- projekt s názvem „Třináctá komnata“ měl pomoci současné mladé generaci zabývat se hledáním odpovědi na existenciální otázky. Krátká ukázka z literární práce žákyně 9. třídy: „Myslím si, že s podíváním se za dveře třinácté komnaty, bychom měli být opatrní. Neměli bychom spěchat na nic, co můžeme prožít později. To je můj názor. Možná, že to může být krásné, ale až v tom věku, kdy jsme na to připraveni...“.

Ve školním roce 2008/09 má projekt název: „Sny a skutečnost“. Jeho téma se zabývá historií našeho státu od roku 1918 po současnost. U dětí (zvláště mladšího školního věku) je důležité, aby pracovaly s něčím konkrétním. Takové jsou např. stavby a budovy, které přežily století nebo vznikly ve 20. letech minulého století.

Třeba budova školy.... Chodili do ní prarodiče, potom my sami, naše děti a nyní možná i naše vnoučata. S jakým nadšením až euforií z konce 1. světové války, z rozpadu monarchie a ze vzniku samostatného Československého státu byla po válce postavena. Nejdříve jako malotřídka a než začala válka měla i měšťanku. Kolik obrazů státníků se vystřídalo na zdech tříd. Jednou byla povinná němčina, pak ji vystřídal ruština. Je škola, která může vyprávět dlouhé historie o touhách, nadějích, snech a plánech svých žáků a studentů, které přerušila 2. světová válka a které se po nástupu komunistické vlády už nikdy neuskutečnily. Nebo životní příběh žáka či učitele, který dokázal riskovat svůj život pro „vyšší princip“.

Nebo kostel, ve kterém jsme po generaci prožívali všechny radostné i bolestné chvíle našeho života: od křtu dětí po zádušní mše za naše blízké. Může vyprávět o tom, kolik lavic zůstalo po roce 1924 prázdných, protože někteří naši přátelé i příbuzní začali chodit do kostela nebo modlitebny Československé církve husitské. Nebo o tom, jak jednoho dne odvezli kněze do pracovního tábora a kostel byl dlouhá léta zavřený. Pozvolna chátral a mizely z něho vzácné obrazy a sochy...

Co vše se odehrávalo na prknech divadla nebo v sále sokolovny... Naši předci nebo my sami jsme zde nadšeně hrávali ochotnické divadlo a nacvičovali vystoupení na sokolské či orelské slety. Přišla válka a budovy byly zavřeny. Otevřely se po válce, ale nenabízely už jenom příležitost ke společenskému životu. Do jejich prostor přicházeli lidé, aby připojili své jméno na petici za smrt Milady Horákové, aby zde nadšeně oslavovali komunistické akce, nebo podpořili volby jedné strany. Přicházeli, aby svým podpisem vyjádřili souhlas se vstupem vojsk Varšavské smlouvy do naší republiky nebo naopak nesouhlas s Chartou 77...

Téma 12. ročníku „Projektu do škol“ není zdaleka tak náročné pro žáky, jako spíše pro jejich učitele. Převážná část z nich totiž získala své vzdělání ještě před r. 1989. Jejich pohled na historické události 1. republiky a následného vývoje našeho státu byl více nebo méně ovlivněn (a formován) názory totalitního komunistického režimu.

Práce na projektu tak může být pro učitele příležitostí, zajímat se o pravdivý pohled na vznik samostatného Československého státu a vidět jeho následný vývoj v širších souvislostech než jak je memorovala (a dosud memoruje) komunistická propaganda. AU

Katechetický den pro seniory v Českých Budějovicích

V současné době není běžné, aby si někdo vzpomenu na lidi, kteří jsou už v důchodu a pro současnou společnost jsou takovou příteží. Ale my, katecheté-senioři, jsme výjimkou.

Každoročně se scházíme díky našemu Diecéznímu katechetickému středisku při biskupství v Českých Budějovicích. Vždy se na toto setkání velmi těšíme, protože jsme začínali učit náboženství už od roku 1990, při studiu na Teologické fakultě JU - a někteří z nás učili i před rokem 1990. Rádi se setkáváme a vzpomínáme na ty, kteří už nemožnou přijít.

Začínáme vždy děkovnou mší svatou kolem

oltáře v českobudějovickém klášterním kostele. Už toto společenství v těsné blízkosti oltáře je pro nás výjimečné a působí dvojnásobnou radostí.

Sešli jsme se tedy i koncem loňského roku. Náš bývalý nadřízený P. Adolf Pintř, dnes už generální vikář, nás vždy dovedl povzbudit (a to i nyní) a bylo nám s ním dobře. Rozloučili jsme se s ním a popřáli mu sílu k novému „místu“, které je velmi náročné a zodpovědné.

Po mši svatě jsme besedovali s otcem biskupem Jiřím Paďourem. Nemá to lehké, v této době při takovém nedostatku kněží.

Skromnou duší celého konání je paní Alenka

Urbanová, která vše dokonale organizuje a zajišťuje.

Chceme tímto poděkovat našemu katechetickému středisku, že nás stále bere na vědomí a dokonce pošle i fotografie ze setkání.

Přejeme všem pracovníkům Diecézního katechetického střediska, ale i na biskupství a zvláště pak našim oběma otcům biskupům Jiřímu i Pavlovi a novému generálnímu vikáři P. Pintřovi Boží požehnání ve všem jejich konání, hojnost darů Ducha svatého, také zdraví, aby jim sloužilo v jejich těžké a zodpovědné práci.

*Za katechety-senioři R Nedomlelová,
J. Lednická. Ing. M. Hovorková*

Bartolomějská – nepodmíněně...

Říká se, že do téže řeky nelze dvakrát vstoupit. Svým způsobem je to pravda. Změní se okolnosti, lidé přicházejí a odcházejí, měníme se my. Nebývá to tak časté, ale přesto je možné, že se vrátíme tam, kde jsme už jednou byli.

Letos tomu bude 20 let, kdy jsem ve svém hledání a rozhodování o svém životě balila kufr a stěhovala se z domova na Lomeček, abych „zkusila způsob života Šedých sester...“ Změna prostředí nebyla jednoduchá, představy o životě v řeholi také všelijaké, ale Pán je opravdu diplomat a ví, jak na své originály.

O dva roky později, v srpnu 1991, se naskytla možnost získat zdravotní vzdělání v Praze a tak došlo opět na balení kufrů. Přesídlení z tiché lesní lomecké samoty do ruchu hlavního města bylo tenkrát pro mne dosti nároč-

né. Bylo to také v době, kdy nám byl vrácen neskutečně zdevastovaný klášter v Bartolomějské ulici, který pro své účely v padesátých letech zabrala policie a StB. V době našeho přestěhování a vybudování provizorního bydlení byly prostory jen z části předány kongregaci. V hlavní budově našeho kláštera stále ještě sídlila policie a fungovala zde záchytná stanice s nepřetržitým provozem, stále ještě funkční věznice, výslechové místnosti... - vše jsme později mohly vidět. Plno zápachu, špíny, řevu a nářků...

Svým způsobem to bylo i komické. Při našich příjezdech z Lomce jsme zazvonily na záchytku a její personál - chtíc, nechtc - nám musel otevřít vrata do průjezdu, kde jsme parkovaly. Lidé říkali, že je to dobrá kombinace, dvě uniformy pohromadě... Našli se i tací, kteří nás i pozdravili nebo přidrželi dveře.

Začínaly jsme zde tři sestry, později nás bylo pět. Byla to doba bourání a stavění, bylo co napravovat.

Po ukončení zdravotní školy, v červnu 1993, jsem se opět vrátila na Lomeček - a to na patnáct let.

To, k čemu směřuji, je můj druhý návrat do Prahy, do Bartolomějské ulice.

Rozhodnutí o mém opětovém přesídlení do hlavního města zaznělo někdy v červnu 2008, k samotnému stěhování došlo v polovině října. Tedy doba, zdá se, dostatečně dlouhá na to, abych v sobě mohla zpracovat nastalou situaci a také připravit vše potřebné k předání.

Pokračovatelkou většiny mých lomeckých a bavorovských aktivit je v současné době

Pokračování na 10. straně.

Vánoce 2008

Interiér kostela sv. Bartoloměje

Pokračování z 9. strany.

S. M. Benedikta, která zase zaměnila Prahu za Lomeček.

V Praze budu skoro již třetí měsíc, takže je možné se podělit o své dojmy z nového působiště. Pokusím se stručně.

Během těchto tří měsíců mě čekalo dvojí stěhování. První bydlíště bylo provizorní – „ve věži“ – podkroví (ze suterénu 89 schodů), kde jsem vybalila jen to nejnnutnější. Na celém patře jsem byla sama. Můj pokoj byl pěkný, světlý, ale s klesající venkovní teplotou klesala teplota i uvnitř. Byla jsem tam prakticky jen na spaní a to řádně zazimovaná do několika vrstev. Postupně jsem měla pocit, že se začínám otužovat, což by bylo bývalo velmi dobré.

Po dvou měsících na den těsně před Vánoci jsem se přestěhovala podruhé, tentokrát o 2 patra níže, kde se během této doby dobudovala přepážka s dveřmi a pak i malovalo. Zde mé otužování vzalo za své a tak většinou vypínám topení, aby změna klimatu nebyla až tak razantní.

Celá naše klášterní budova, kterou momentálně obýváme, je dosti velká, široké chodby, velké místnosti, vysoké stropy. Ač ve středu města, je zde blahodárné ticho. Pouze sluníčko se k nám nikudy nedostane.

V přízemí (suterénu) je „technické zázemí“ – kuchyně, potravinové sklady, prádelna, jídelna sester a menší jídelna pro hosty. Pod tímto prostorem je ještě velký a hluboký sklep, kde měla STB střílnu. Nyní je tam malá dílna a skladovací prostory.

V prvním patře jsou pokoje sester, kancelář, ošetrovna a malá zasedačka. O patro výš je velká kaple sester s krásným malovaným dřevěným stropem. Na kapli navazuje zákristie. Jsou zde také pokoje sester.

S touto budovou těsně sousedí náš řádový kostel sv. Bartoloměje, podle kterého se ulice nazývá a který je krásně zrekonstruovaný. Svému účelu slouží již 10 let. Pod celým kostelem je dosti prostorná krypta, která je využívána pro různá setkávání.

Momentálně je nás zde osm sester. Tři jsme, dá se říci, ve středním věku, pět sester je již dřívějšího data. Jsme jako velká rodina, jedna velká domácnost. Každá má něco na starosti, podle možností a sil to s věrností, ti-

chostí a často i s obtížemi obstarává. Vzájemně si pomáháme.

V kapli sester se několikrát za den scházíme k modlitbě, míváme zde 3x do týdne mši sv. Dochází bratři františkáni od Panny Marie Sněžné.

Naší velkou radostí je služba v našem kostele. Přes týden je hojně navštěvován, víkendy jsou slabší. Mše sv. zajišťují bratři dominikáni, pod jejichž správou náš kostel spadá.

Co mne osobně nejvíce povzbuzuje, jsou adorace. Střídáme se v adorační a hlídací stráž po hodině. Je velmi povzbuzující vidět nejen zájem ze strany lidí, jejich pravidelnost, ale i nelíbenou zbožnost a úctu k eucharistii. Dobu adventní i vánoční jsme prožili pěkně. Pro mne to byla doba, tak jak se o tom káže, aby byla – doba klidu, přemýšlení, bez velkých starostí, bez nákupů a shánění. Mimo stěhování opravdu doba přípravy, tak jak jsem ji neprožila snad už několik let. Dokonce jsem vynechala i psaní vánočních gratulací – nejen proto, že jsem 2x hledala adresář, ale zdálo se mi, že mnohem víc bude

z mé strany v dané situaci účinnější modlitba a duchovní podpora.

„Půlnoční“ mši sv. jsme měli v kostele ve 22 hod.; mše Silvestra na Nový rok už byla skutečně půlnoční.

Můj pobyt v Praze je zase něčím novým, slůvka „mám čas“ se pomalu vrací do mého slovníku. Žádné vnější aktivity zatím nevyvíjím, žiji tím, co den přináší. Zdá se mi, že je důležité být doma, znovu najít a využívat „duchovní čerpací stanice“, aby bylo co dávat těm, kteří o to budou stát nebo až k tomu přijde čas. Chci se více a kvalitněji modlit, využívat času adorací, být tak trochu skryta světu a možná začít znovu a lépe.

A protože je ještě stále začátek roku, chci popřát sobě i vám, abychom objevili a uchopili to, co je pro nás v životě důležité a co blahodárně ovlivní naši přítomnost i budoucnost. Nebojme se pojmenovat a odhodit vše nepodstatné, zbytečné, co nám bere klid a vnitřní svobodu.

Vyprošujme si navzájem Boží vedení a pak jděme!
S. M. Ludmila

SETKÁNÍ ZASVĚCENÝCH OSOB S OTCEM BISKUPEM

V pondělí 2. února 2009 se v klášteře Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích opět uskuteční setkání řeholníků, řeholnic a všech osob zasvěceného života, působících v naší diecézi (9.30-13 hod.).

Program setkání: v 9.30 hod. koncelebrovaná mše sv. s otcem biskupem Jiřím, následně občerstvení v klášterním sále a slovo otce biskupa Jiřího.

Všichni jsou upřímně zváni!

OPSÁNO OD SISYFA

Analýza z vlasů

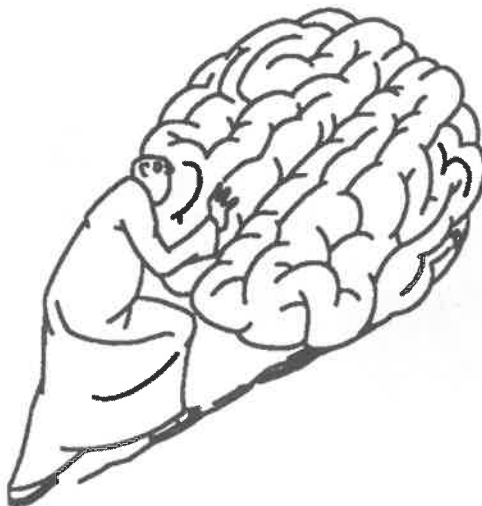
Agresivní nájezdy zahraničních firem do naší republiky s nabídkou nerozmanitějších medikamentů, metod a supermoderních přístrojů ani zdaleka nekončí. Patří k nim i polská firma Biomed-Bio z Lodže, která slibuje, že analýzou vlasů zjistí všechny naše choroby a navrhne vhodnou léčbu. Vyšetření prvkového složení vlasů není ovšem metodou novou. Do vlasů se totiž ukládají některé sloučeniny, především těžkých kovů, např. arsenu, olova, rtuti, kadmia aj., takže je možné vyšetřením vlasů prokázat např. otravu nebo dlouhodobou zátěž organismu těžkými kovy, nebo i obsah drog. Tyto metody patří plným právem do oblasti kriminalistiky, toxikologie nebo epidemiologie.

Na rozdíl od těchto osvědčených postupů má dnešní komerční vlasová analýza zhodnotit látkovou výměnu organismu a být podkladem k terapii. Je doporučována jako preventivní vyšetření i k navržení léčby při poruchách hormonálních, kardiologických, neurologických, gastrologických i dermatologických, při obezitě, otravách, při nemocích kostí a kloubů aj. K vyšetření se odeberou vlasy o délce 3-5 cm, odstřižené těsně u kůže z několika míst na zadní straně hlavy. V laboratoři se pak po rozpuštění vlasů provede spektrografická analýza jejich složení a určí se, které prvky jsou nedostatkové nebo nadbytečné. Z toho se vyvodí závěry diagnostické i terapeutické. Na vyšetření navazuje doporučení a nabídka „mikroelementů“, vitaminů a antioxidačních preparátů. Propagátorem této metody u nás jsou především manželé Orlíkovi z Opavy, ale i řada dalších lékařů - viz webové stránky. Firma Biomed-Bio zajišťuje vyšetření a organizuje školení lékařů na kurzech v Olomouci.

Smysl metody není zřejmý. Existuje totiž dostatek daleko lacinějších standardních diagnostických postupů, jak zjistit zásobení organismu prvky a obsah sloučenin v tělních tekutinách. Jsou přesnější a směrnatnější, ať už je to vyšetření krve, moči, stejně tak jako vyšetření stolice nebo mozkomíšního moku. Vlasy jsou mrtvou tkání, nemohou informovat o aktuálním stavu látkové výměny v živých tkáních. Naměřené hodnoty prvků ve vlasech by mohly být jen nepřesným svědectvím situace v období, kdy se vlasy tvořily. Nepřesným proto, že zvýšený nebo snížený přísun je totiž zpravidla kompenzován zvýšenými ztrátami a ukládáním do kostí

nebo mrtvých tkání. Vyšetření z vlasů kromě toho poskytuje jen částečnou informaci, protože důležité není jen prvkové složení, ale především hladina životně důležitých složitých chemických sloučenin.

Propagační sliby, např.: „*Laboratoř zkoumá minerály, vitamíny a katabolické (pozn.: látková přeměna charakterizovaná převahou rozkladu živin) procesy. Ještě než se objeví fyzický problém, má organismus zapsány tendence k onemocnění, genetické a z prostředí*“, jsou pak naprostou mystifikací. Žádné konkrétní prognostické závěry o vzniku budoucích chorob kromě výjimek nelze z obsahu prvků odvodit. Žádné jednotlivé vyšetření, včetně biochemického vyšetření krve, natož potom vyšetření mrtvých vlasů, nemůže stačit k určení přesné diagnózy a k určení léčebného postupu.

SISYFOS
Český klub skeptiků

Vyšetření musí být komplexní, je tedy nutná anamnéza, fyzikální, přístrojové, biochemické vyšetření moče a event. i jiných tkání a navíc jsou nutná cílená vyšetření v případech podezření na nějakou chorobu. Ale jsou i jiné problémy. Obsah prvků ve vlasech a výsledky analýzy závisejí na velkém množství faktorů (velké rozdíly mezi jednotlivci, koncentrační gradienty, časový průběh expozice a stavu organismu, délka a pozice analyzované části vlasů atd.). Dalším problémem je kontaminace vlasů kosmetickými prostředky a znečištění z prostředí i při manipulaci se vzorkem.

Existuje řada dalších důvodů, proč je nutná metoda považovat za neseriózní. Pacient netuší, že za normálních podmínek, při normální výživě, v našich zemích obyvatelstvo netrpí nedostatkem ani minerálů ani vitaminů, takže jakékoliv doplňování je zbytečné. Metodu propaguje jedna jediná firma a skupina několika praktických lékařů. Je zřejmé, že důvěru k metodě nezískali studiem odborné literatury. Nehájí ji žádné vědecké pracoviště nebo klinický odborník. Není uvedeno, zda byla metoda publikována v nějakém seriózním odborném tisku. Lékaři, kteří ji doporučují, pracují dalšími pseudovědeckými metodami, jako je homeopatie a akupunktura. Metoda se doporučuje především u chorob, které jsou typickým cílem alternativní medicíny a šarlatánů: alergické choroby, stres, snížená imunita, únavový syndrom, choroby sleziny a slinivky atd. Zjistí se vždy široká paleta poruch a hrozících nemocí. K léčbě se doporučuje vždy několik preparátů podle složitěho schématu, které má dodat zdání vědeckosti. Samozřejmě se doporučují výrobky určité firmy. A vždy jsou vyšetření i léky patřičně drahé, protože i to vzbuzuje zdání účinnosti. Mnohomluvný pseudovědecký žargon je rovněž typický, právě tak jako mohutný marketing.

Ještě dodáváme, že vlasová diagnostika, módní na konci 20. století v západních zemích, je tam na rychlém ústupu, kromě výše uvedených důvodů i proto, že výsledky vyšetření různých firem se od sebe lišily až desetkrát. Je zřejmé, že vlasová diagnostika je bezcennou a při tom značně drahou záležitostí. Vyšetření stojí cca 1700 Kč a následná, zpravidla zbytečná léčba představuje další velké položky. Metoda má ovšem jednou obrovskou výhodu. Ustřížení vlasů je totiž zcela bezrizikové.

Jiří Heřt

*Prof. MUDr. Jiří Heřt, DrSc., (*1928) vystudoval Lékařskou fakultu UK v Praze. Na Anatomickém ústavu LF UK v Plzni se zabýval morfologií a funkční adaptací pohybové soustavy. Mj. vyučoval po jistou dobu předmět „Rizika a možnosti alternativní medicíny“ na LF UK tamtéž.*

Má též zkušenosti s „každodenní“ medicínou, neboť od r. 1970 pracoval dvacet let jako praktický lékař.

Upravila I. Č. (dle: www.sisyfos.cz)

KOUZLA A BITVY A KŘESŤANSTVÍ

Sedmidílná sága na dva způsoby

Dvě série knih a filmů

V našich knihkupectvích se můžeme setkat se dvěma sériemi knih, které jsou v něčem podobné a v něčem úplně odlišné. Jsou to padesát let staré *Letopisy Narnie* od C. S. Lewise a všem dobře známý *Harry Potter* J. K. Rowlingové. Podobné jsou si v tom, že mají obě shodně sedm dílů, že jsou pro děti a mládež, že se v nich vyskytují kouzla, a že nějakým způsobem nenechávají řadu křesťanů netečnými. Obě série také zlákal filmář – ta Lewisova již několikrát. Nabízí se proto možnost srovnání některých rysů. Literární kvality obou příběhů ponechávám k posouzení povolanejším a pokusím se zaměřit hlavně na některé obsahové prvky.

Pro děti či pro dospělé?

Přestože jsou oba příběhy určeny spíše pro mladší čtenáře, jsou nezdídky vyhledávány

i dospělými. Některé myšlenky asi dítě v plnosti pochopit nemůže, ale to by snad nemělo být na škodu – pokud si je ve formě příběhu zapamatuje a znovuobjeví jejich smysl v pozdějším věku (příkladem může být rozdíl mezi způsoby uctívání Aslana a Taše v sedmém dílu *Narnie* nebo úvahy nad vztahy kouzelníků k motákům, mudlům nebo skřetům v *Potterovi*). Příběhy mají však i své temné stránky, které jakoby je předurčovaly spíše pro odrostlejší čtenáře.

Z tohoto hlediska bude bezpochyby dětskému světu bližší *Narnie*. Potterovský příběh začíná také „decentně“, ale postupně nabývá na syrovosti a poslední díl bych rozhodně nedoporučoval pro typický věk čtenářů dílu prvního. Což může být problém, protože zalíbí-li se dítěti díl první, chce i další a to dříve než patřičným způsobem zestárne. Na druhé straně má vlastní zkušenost ukazuje i na schopnost jakési autoregulace u dětí. Naše

dcery četly *Pottera* ve věku 8-10 let a mladší z nich skončila u čtvrtého dílu. Ne že by knihy byly moc tlusté, ale už na ni byly příliš temné. Je zajímavé, že *Narnii* (k mému překvapení – a zklamání) číst obě odmítly, a to také z důvodů hrůzy, kterou v nich vzbudil hned první díl (podobně jako kategoricky odmítly číst Erbenovy pohádky, zatímco už v osmi letech měly přečtené všechny dostupné knihy A. Ransoma a J. Foglara). Každé dítě má v tomto bodě asi svou míru a vkus. Říká se, že pro děti není důležitá jen četba sama, ale i povídání o přečteném. A to je v nižším věku přinejmenším stejně důležité jako četba sama. Obsahem debat s dětmi přitom asi nebude zabíjení čarodějnic, míchání lektvarů nebo létání

na koštěti. Jsou to spíš vztahy mezi lidmi, které se v knihách různě projevují. Proč se někdo chová k druhým způsobem, který by člověk v dané situaci nečekal? Na to bych se soustředil více než na pouhé zakazování těch či oněch knih.

Co na to křesťanství?

První věc, kterou je třeba zmínit, je existence kouzel, která mnohým křesťanům vadí hlavně u *Pottera*. Kouzla však dělala i Saxana, Arabela nebo Mrazík a zdá se, že to nikoho nepohoršovalo. Pohádky už jsou takové. Někteří lidé ale upozorňují, že zde jistý rozdíl je. Není prý divné, když čaruje pohádková postava – je fiktivní bytost a jako taková má na to jakési „právo“. Přijatelné však prý není, když čaruje normální člověk, protože se zde znásilňuje a překrucuje existující realita. V této věci vadí především *Harry Potter*, neboť narnijské děti sice kouzelné předměty používají, ale samy kouzla nedělají. Na druhé straně si přiznejme, že Arabela byla možná princezna z říše pohádek, ale její snoubenec Petr a jeho blízcí byli obyčejní lidé a také kouzel hojně využívali. A nikdo přitom neprotestoval.

Významnější by pro křesťana mělo být, jak se objevují v příbězích témata jako láska, hřích, odpuštění, pokání. V *Narnii* na toto téma narazíme často – hned v prvním dílu je Edmundova zrada a pokání vlastně jakousi dějovou osou příběhu a podobně je tomu i u Eustácovy proměny v draka v dílu třetím. V *Potterovi* je téma lásky také až překvapivě důležité. Z hlediska příběhu je mnohem nenápadnější, ale narazíme na něj neustále – sebeobětování Harryho matky, láska, která je nade všechna kouzla apod. Koneckonců neustále připomínání toho, že láska je to, co ztělesněním zla – čaroděj Voldemort – nikdy nepochopil, stejně jako Harryho sebeobětování na konci příběhu, jsou momenty, které by křesťan nemusel přehlížet. Podobně úvahy o duši rozervané největším zlem – vraždou člověka – která může být zacelena jedině skutečnou lítostí, přece mají něco do sebe.

Narozdíl od *Narnie* však podle mého soudu obsahuje *Potter* i problematické momenty. Nejsou to klukoviny ani lži (těch se občas dopouštějí i narnijští hrdinové – jsme lidé hříšní a příběhy to respektují). Je to například smrt Albusa Brumbála, která představuje velmi naléhavé etické dilemma – kupodivu přecházené mlčením. Brumbál (který je stejně smrtelně zasažen kletbou a mnoho času mu již nezbyvá) je zabit svým kolegou Snapem, který tím demonstruje svou věrnost Voldemortově straně a zároveň chrání jiného studenta. Jde ale o dvojitého agenta – celá akce byla předem domluvená. Snape byl k Brumbálově

Letopisy Narnie

Rekonstrukce klokotských zvonů

Vážení přátelé a příznivci,

rádi bychom Vás tímto požádali o finanční pomoc na rekonstrukci klokotských zvonů. Po rekonstrukci střech a fasád v celém areálu (v současné době probíhá oprava střechy na rezidenci – obytné části) jsme zásadně opravili i interiér kostela. To vše se během posledních let daří za velkého přispění z fondu Záchrany architektonického dědictví Ministerstva kultury ČR a také města Tábora a mnoha dalších drobných dárců.

Samozřejmě dané podmínky pro získání a využití peněz ze státních fondů zavazují v nemalé míře i nás složit příslušnou finanční část i z naší strany, ale musíme říci, že přes velkorysou pomoc města Tábora jsme finančně vyčerpaní. K tomu navíc není možné využít tyto peníze na všechny potřebné věci, mezi něž patří právě většina toho, co se týká rekonstrukce zvonů. Na elektroinstalaci není možné získat peníze ani z krajských grantů, o jejichž získání se také snažíme. Aktuálně se nám funkčnost zvonů snížila už jen na jeden poslední, proto jsme nuceni opravdu co nejrychleji na tuto situaci reagovat. Jsme v této věci odkázáni na přispění soukromých dárců, tedy i Vás.

Celková rekonstrukce klokotských zvonů bude stát přes jeden milion korun. Věříme, že právě klokotské zvony byly vždy zvláštním symbolem naděje pro náš kraj, a to platí jistě i pro dnešní dobu. Říká se, že zvony umocňují modlitbu a svolávají Boží požehnání všude tam, kde dolehne jejich hlas. Děkujeme, že nám je pomůžete rozeznít.

Samozřejmě, že i na tento dar je možné vztáhnout obvyklé výhody, týkající se odpisu ze základu daně. Rádi i osobně vysvětlíme vše potřebné k tomuto projektu a budeme otevření vašim návrhům a požadavkům.

Harry Potter

vraždě vyzván Brumbálem samým, který věděl, že mu již mnoho času nezbyvá. Geniální válečná lest – ve válkách se podobné věci stát mohou, ale stejně... Je to správné? Světí účel vždycky (nebo aspoň v takových případech) prostředky? A otázka pro každého z nás zní: Je dobře, že jsou děti konfrontovány s takovými otázkami, protože představují nenásilný předpoklad k rozhovoru o etice, nebo jsou to špatné knihy, protože mohou evokovat např. představu ospravedlnitelnosti euthanasie?

Kniha a film

Poslední zamyšlení se týká vztahu knih a jejich zfilmované podoby. V tomto bodě se domnívám, že selhávají příběhy oba – moderní filmové podoby jsou sice technicky na výši, ale děj zplošťují a věnují neúměrnou plochu akčním scénám. Potterovské příběhy jsou hodně závislé na režii. Zatímco první dva díly byly dosti vlnivé, po výměně režiséra se staly možná méně naivními, ale také mnohem tvrdšími a zbytečně akčními. Nejzřetelněji se ale zmiňovaný fenomén podle mého soudu ukázal ve druhém díle *Narnie*. To, že se stal film kasovním propadákem je asi dobrá zpráva, protože vzbuzuje naději, že lidé zas nejsou tak hloupí, aby jim ke štěstí stačila hodina a půl bojových scén. Nic proti akčním filmům, ale pokud mi jde o ně, půjdu přece jen raději na *Terminátora*. Od *Letopisů Narnie* bych očekával víc. A i když se třetí díl po této zkušenosti už točit nebude, moc mě to nemrzí. Sice jsem se těšil, ale aspoň si ušetřím zklamání, jaké jsem měl po shlédnutí *Prince Kaspiana*. *Potterovi*, kterému k završení chybí už jen jeden díl (neboť předposlední už je prý hotový), předčasné ukončení asi nehrozí. Ale po pravdě řečeno od něj neočekávám o moc víc.

Tomáš Machula

Možnost přispět na záchranu klokotských zvonů:

219 811 705/ 0300, var. symbol: 1111

Bližší inf. 381 232 584, 731 621 241 (P. Martin Sedloň, OMI)

BISKUPSKÉ GYMNAZIUM J. N. NEUMANNA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

otevře ve školním roce 2009/10

- 1 třídu osmiletého všeobecného studia
- 1 třídu šestiletého všeobecného studia
- 1 třídu šestiletého bilingvního česko-španělského studia
- 1 třídu čtyřletého všeobecného studia

Přijímací zkoušky: písemné z českého jazyka a matematiky se konají v prvním kole dne **22. 4. 2009** (první termín) a **23. 4. 2009** (druhý termín). **Přihlášky** na státních formulářích (lze je získat na základních školách) přijímá ředitelství školy do pátku **13. března 2009** prostřednictvím základní školy, na které žák plní povinnou školní docházku.

Školné se neplatí.

Ubytování ve vlastním domově mládeže

Prohlídka školy individuálně po telefonické domluvě, tel: 386 359 067.

Více informací na www.bigy-cb.cz

Ročenka Biskupského gymnázia J. N. Neumanna a Církevní základní školy České Budějovice

I letos vydalo Biskupské gymnázium svou ročenku (výroční zprávu) za školní rok 2007/08. Zahajuje ji vzpomínka na mons. Václava Dvořáka, následuje rozhovor s mons. J. Kavalem, stať kanovníka P. Václava Kulhánka o děkanovi katedrální kapituly P. F. Lálovi. Následují příspěvky vyučujících a žáků.

Druhá část ročenky uvádí seznam vyučujících a studentů (resp. žáků Církevní ZŠ) a přehled vyučovaných předmětů.

Ročenka je k dostání na Biskupském gymnáziu.

Biskupské gymnázium, Jirsíkova 5, 370 01 České Budějovice

Dopis P. Güntera z Pákistánu

Milí přátelé!

V pondělí 8. prosince byla velká oslava v katedrále - či ve stanu vedle katedrály. Autobusy z celé diecéze se sjížděly na „diecézní den“. V předvečer slavnosti se konal i dětský program, kterého jsme se ale tento rok nezúčastnili. Naše komunita (mimo mě ještě kaplan a jáhen) zůstala zde, protože jsme slavili 9. prosince v našem malém semináři Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny dědičného hříchu, tedy svátek naší kongregace. Přijeli i dominikáni, dominikánky, Sestry Dobrého Pastýře a Malé Sestry Ježíšovy. Mši sv. vedl biskup. Po mši sv. prezentovali naši studenti - je jich momentálně 21 - zábavný program. Obdivovali jsme jejich kreativitu. Naši studenti jsou skoro všichni Pandžabi, je mezi nimi jen jeden „Marwari“, pochází z národa, který žije na hranici s Indií, většinou v poušti. Náš student se jmenuje Daniel Saber a je vůbec první bohoslovec svého národa. Většina jeho soukmenovců nedokáže pochopit jeho rozhodnutí pro život kněze a zvláště pro celibát, takže Daniel bývá o prázdninách vystavován četnému přemlouvání, aby odešel ze semináře. Jeho rodina ho samozřejmě podporuje, jeho bratr je katechista. Malé Sestry Ježíšovy strávily

před lety v Danielově rodině krásny Štědrý večer „ve velké zimě a velké chudobě“, na což dodnes vzpomínají s nadšením.

Můžeme zde zase vidět, jakou roli hraje rodina při duchovním povolání. Např. tento rok začaly čtyři dívky z naší farnosti svoji formaci v nějaké kongregaci. A všechny čtyři mají buď bratra v oblátském semináři či strýce kněze! Pozvali jsme různé kongregace do naší farnosti, aby seznámily děvčata se svým charismatem. Tuto neděli přijdou Sestry sv. Josefa, které působí také v ČR v plzeňské diecézi.

Můj nový kaplan, o. Muchtar Alam, OMI, se věnuje nejen školám, ale chodí také denně večer do rodin. Jednou jsem šel s ním na sídliště, kde žijí dělníci z továren na zpracování bavlny. Často chodí celá rodina do továrny, tedy nejen rodiče a starší sourozenci, nýbrž také děti od 8 či 10 let. O. Muchtarovi se onen večer podařilo přemluvit rodiče a dostat tři děti zase zpět do naší školy, která je tam za rohem. Zajímavé je, že tyto rodiny na tom nejsou finančně o mnoho lépe než lidé, kteří žijí v poušti na vesnicích nebo osamělých usedlostech. Asi je to tím, že ten, kdo má víc peněz, také víc utrácí. Lidé, kteří pracují v továrnách, také bývají dost nemocní. A často se zamilují

naše holky do muslimského dělníka a utečou od rodiny.

Moc děkuji za vaše dary, které mi o. Martin poslal. Většinu z nich jsem použil na opravu poutního areálu, na pout' samotnou a na pokračování zdi kolem pozemku, na kterém naše kongregace chce budovat školní středisko. V poutním areálu byla podlaha z cihel hodně špatná, takže se na tom už nedalo dobře sedět.

Na výdaje tří denní pouti naši lidé přispívají finančními dary či živými kozly, které pak prodáme, ale stačí to více méně jen na jídlo pro všechny poutníky. Na ostatní výdaje (stany, ozvučení, nafta, atd.) nezbylo. Ptávám se v těchto dnech, co jsem vlastně udělal pro duchovní obnovu naší farnosti během těchto dvou let. Nevidím nic moc... Trochu se mohu vymlouvat na nedostatečné ovládnutí jazyka. Ale je to i tím, že se nám v mnohotvárné činnosti lehce vytrácí z očí to, co je důležité.

Teď v adventní době zase těžko najdeme čas, abychom víc naslouchali Bohu. Ale můžeme Pána prosit, aby On sám nám to podstatně připomněl nějakým způsobem. Když Ho chceme slyšet, On k nám jistě promluví... Pán ať Vám zehná!

o. Günther, Pákistán (prosinec 2008)

Prodej výrobků z vánoční dílny (6. 12. 2008 v Emauzích) vynesl 6504 Kč, které budou zaslány na misi do Pákistánu otci Güntherovi. Všem Pán Bůh zaplatí!

Zloděj ukradl sochu vojáka z křížové cesty v Římově

Neznámý zloděj ukradl během letošních Vánoc vzácnou dřevěnou sochu vojáka z kapličky římovské křížové cesty.

Zloděj odstranil visací zámky z mříže a sochu jednoduše ukradl. Druhou tam nechal a mříže zase zamkl jinými zámky. Farnosti tak způsobil škodu za 400 000 korun.

„Moc nás to mrzí,“ říká starosta Říмова Vladimír Koupal. „Krást o Vánocích je vrchol. Dřív se za krádeže usekávaly ruce a možná bychom se k tomu trestu měli zase vrátit.“

Ztrátu objevil římovský farář Tomáš Koňářík, když jel na bohoslužbu do Střížova.

Dřevěná postava římského vojáka je asi 160 až 170 cm vysoká, na hlavě a na hrudi má kovové části – přilbici a brnění.

„Skutečná cena sochy je penězi nevyčíslitelná,“ říká Koňářík. „Jedná se o uměleckou památku, promodlenou návštěvníky křížové cesty.“ (rag)

Socha Římana, kterou kdosi ukradl. Snímek Radek Gális.

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Mgr. Jiří Kalaš byl od 2. 1. 2009 odvolán z úřadu administrátora farnosti Vlachovo Březí, vikariát Prachatice, a k témuž datu ustanoven administrátorem in spiritualibus v této farnosti. Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

Ing. Pavel Benda byl od 2. 1. 2009 odvolán z úřadu administrátora in materialibus farnosti Strunkovice nad Blanicí, vikariát Prachatice, a k témuž datu ustanoven administrátorem in materialibus farnosti Vlachovo Březí, vikariát Prachatice. Ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

Josef Capůrka byl od 2. 1. 2009 ustanoven administrátorem in materialibus farnosti Strunkovice nad Blanicí, vikariát Prachatice.

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY V DIECÉZI

P. Josif Altman, OFMCap., byl na žádost svých řeholních představených v souvislosti se

svým přeložením do olomoucké arcidiecéze s účinností od 1. 1. 2009 uvolněn z úřadu výpomocného duchovního v klášterním kostele sv. Felixe v Sušici, vikariát Sušice.

ÚMRTÍ

P. Jozef Alberich Siwek, OCist., emeritní opat vyšebrodský, zemřel 12. 12. 2008 v cisterciáckém klášteře Wachock v Polsku, kde byl 17. 12. 2008 pohřben.

P. Rafael Bruno Skřeppek, CFSSS, zemřel 14. 12. 2008 v premonstrátském klášteře v Milevsku. Po rozloučení v Milevsku byl pohřben 20. 12. 2008 v Č. Budějovicích-Mladém. *Ať odpočívají v pokoji!*

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Jan Koblih, Blatná, oslaví 27. 1. 2009 své devadesáté narozeniny.

K tomuto významnému životnímu jubileu upřímně blahopřejeme. -acebb-

LOMEC

7. 2. (sobota) 10 hod.	Hromniční pouť	<i>P. Mgr. František Hemala CFSSS, Písek</i>
13. 2. (pátek) 17 hod.	Fatimský den	<i>P. Petr Piler, SDB, České Budějovice</i>
7. 3. (sobota) 10 hod.	Postní pouť	<i>Mons. Jiří Paďour OFMCap., České Budějovice</i>
13. 3. (pátek) 17 hod.	Fatimský den	<i>P. Jan Krejsa, Mirovice</i>

PROGRAMOVÉ TIPY TV NOE

Fčeličky Strážnice

Záznam hudebního vystoupení skupiny Fčeličky, které se konalo při křtu jejich nového CD a oslavách 100. výročí založení ZŠ M. Kudeřkové ve Strážnici. Dívejte se **v neděli 1. února ve 20.35 hod.**

Malé sestry Ježíšovy

Krátký dokument představuje život fraternity Malých sester Ježíšových ve slovenském Brezně. Premiéra dokumentu **v pondělí 2. února ve 14.40**. Reprízy pořadu naleznete na webových stránkách Tv Noe www.tvnoe.cz a nebo na **teletextu Tv Noe**.

Ratiboř - 700 let valašské dědiny

Dokument mapuje vývoj významné obce Valašska. Díky historickým dokumentům můžete **v úterý 3. února ve 14.20** sledovat její zrod a proměny ve staletích. A jako malý dáreček se projdeme i dnešní Ratiboří.

Říkájí to filmem

Moderátor PhDr. Eduard Mocek-amatérský filmař si bude do studia Tv Noe dvakrát do měsíce zvát hosty - amatérské filmaře. Všichni, kteří se zajímají o tuto tematiku, mají možnost vidět 1. díl **ve středu 4. února ve 20.25**.

Po stopách Ježíše Krista

Prostřednictvím sugestivní atmosféry budete svědky života toho, jenž ve světě zanechal hlubokou stopu. Podíváme se na něj z pohledu archeologie, historie a evangelíí v desetidílném dokumentu. 1. díl -

Stalo se... Narození Ježíše sledujte již **v sobotu 7. února ve 20.05**.

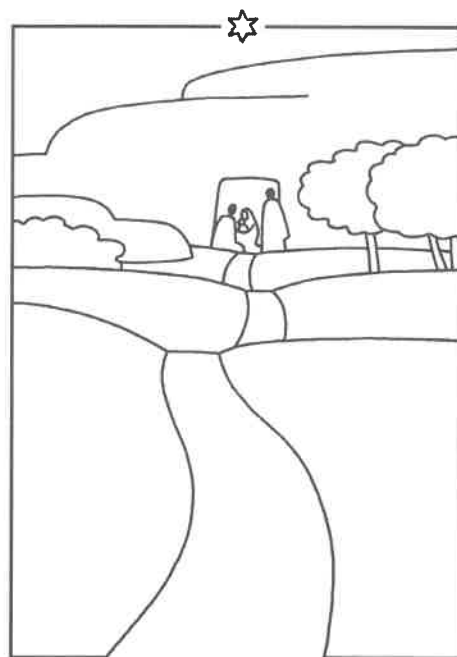
Don Bosko, světec, který skákal salta

Dokument o světcích z 19. století Donu Bosku máte možnost zhlédnout **v sobotu 7. února ve 22.50**. Don Bosko celý svůj život zasvětil péči o mladé lidi, zvláště o ty nejzanedbanější. Jeho víra, vynikající pedagogické schopnosti a dokonalá znalost těžkého děství se později ukázaly být cennou devizou, jejíž úroky čerpají mladí celého světa dodnes.

Popelka nazaretská

Střední pedagogická a Střední zdravotnická škola Svaté Anežky České, školní sbor Datio pod vedením Ludmily Adamcové, studenti dramatické výchovy pod vedením Jany Mrlínové a hosté si nacvičili hudebně dramatické pásmo pod názvem „Popelka Nazaretská“ od Václava Renče. Sledujte Tv Noe **v neděli 8. února ve 20.35**.

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

**PŘEJEME RODINÁM
I VŠEM OSTATNÍM OTEVŘENOU
CESTU POKOJE A RADOSTI
KE KRISTU V CELÉM ROCE 2009.**

*Alena a Pavel Poláčkovi,
Diecézní centrum pro rodinu*

SVATÝ VÁCLAV
ochránce České země

*Unikátní výstavu artefaktů
spojených s životem a kultem
sv. Václava pořádá
v rámci Svatováclavského roku
Arcibiskupství pražské
ve spolupráci s Národní galerií.*

Výstava trvá do 8. března 2009
denně 10-18 hod. (mimo pondělí)

**MÍSTO KONÁNÍ:
ANEŽSKÝ KLÁŠTER,
ANEŽSKÁ 12/811, PRAHA 1**

Mezi více než 70 exponáty jsou nejkrásnější díla spojená s tradicí sv. Václava. **Největším skvostem výstavy je Palladium země české včetně oltářku**, který byl pro něj zhotoven ve Vídni. Vystavuje se po více než 60 letech. Podle barokních legend darovala Palladium sv. Václavu jeho babička sv. Ludmila, český kníže tento kovový reliéf zachycující Pannu Marii s Kristem nosil celý život na prsou. Po zavraždění Václava bylo Palladium pravděpodobně zakopáno někde v zemi.

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Janeček Vít - Ivetka a hora

Jak žít se zjevením?

V letech 1990-95 se u slovenské Litmanové zjevovala každý měsíc dvěma děvčátkům Panna Maria. Osobní příběh, životní a vnitřní zkušenosti jedné z vizionářek s odstupem několika let.

Negativ, DVD, 84 min., 149 Kč

Martin Eduard - Andělé nás neopouštějí

Kniha obsahuje příběhy zachycující okamžiky, které jsou osudovými životními výhybkami. Zdánlivě mohou být nenápadné, a přece mívají rozhodující úlohu. Může to být setkání s nějakým člověkem, událostí nebo s určitým poznáním, které se hluboce dotkne duše.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 155 s., 129 Kč

Merlino Mario (ed.) - Přátelství

Knížka obsahuje citáty známých i neznámých osobností z různých období a různých zemí na téma přátel a přátelství. Moudré, humorné, satirické myšlenky vyslovují obecné pravdy i svěrázná tvrzení, podněcují k zamyšlení nebo k úsměvu.

Portál, váz., 143 s., 165 Kč

Mígelová Aura - Fatimské tajemství a Jan Pavel II.

Co se stalo ve Fatimě 13. května 1917? Jaká tajemství svěřila Panna Maria třem fatimským dětem? Co se přihodilo na Svatopetrském náměstí 13. května 1981? A co přesně Jana Pavla II. přimělo, aby si prostudoval dokumenty o zjevení ve Fatimě?

Karmelitánské nakladatelství, brož., 198 s., 199 Kč

Nettelhorns R. P. - Sto postav z Bible

Interaktivní seznámení s biblickými postavami a jejich osudy. Působivé události ze života světců a hříšníků, proslulých proroků, mstivých synů a věrných učedníků, lidí spravedlivých. Vjem umocňují obdivuhodná výtvarná díla slavných umělců. Vzájemné rodové vazby mezi jednotlivými postavami odkrývají vyobrazené rodokmeny, které umožní zařadit postavy do širšího historického kontextu.

Slovart, váz., 192 s., 299 Kč

Vaško Václav - Dům na skále III.

Třetí díl soustřeďuje pozornost na procesy v 50. letech. Přináší informace o různých formách vězeňského apoštolátu, o kněžských izolacích, riskantních mších, tajných křtech, o leopoldovských, mírovských a pardubických „univerzitách“, ale především o Božích milostech, které dávaly mukulům víc než jen sílu přežít.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 343 s., 299 Kč

Ženatý Daniel - Přeji pěkný den!

Ranní úvahy evangelického kazatele, které v roce 2007–08 vysílal Český rozhlas Pardubice. Přináší nejen vtípné poučení, ale především nadhled, uvolnění, energii. Krátké, jednostránkové úvahy provázejí fotografie J. Rudolfa Dudy.

Kalich, váz., 109 s., 120 Kč

TEOLOGICKÁ FAKULTA JU

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Teologická fakulta
Kněžská 8, 370 01 České Budějovice, tel. 387 773 501, www.tf.jcu.cz

Teologická fakulta Jihočeské univerzity poskytuje teologické a humanitní vzdělávání se zřetelem k náboženské, výchovné a sociální dimenzi života.

Pro akademický rok 2009/2010 jsou zájemcům o studium na Teologické fakultě JU nabízeny tyto studijní obory:

Bakalářské: Humanistika (prezenční)
(třileté) Náboženská výchova a etika (prezenční / kombinované)
Pastorační asistence (kombinované)
Sociální a charitativní práce (prezenční / kombinované)
Pedagogika volného času (prezenční / kombinované)

Dvouoborové studium:

(třileté): Humanistika/Bohemistika (prezenční)
Humanistika/Historie (prezenční)
Náboženské vědy/Bohemistika (prezenční)
Náboženské vědy/Historie (prezenční)
Humanistika/Náboženské vědy (prezenční)

Navazující magisterské:

(dvouleté) Etika v sociální práci (prezenční / kombinované)
Pedagogika volného času (prezenční / kombinované)
Teologie služby (prezenční / kombinované)
Učitelství náboženství a etiky (prezenční / kombinované)

Magisterské: Teologie (prezenční)
(pětileté)

Doktorské: Systematická teologie (prezenční / kombinované)
(třileté) Teologická antropologie a etika (prezenční / kombinované)

Termín podání přihlášek: do 15. 3. 2009 (pro doktorské studium do 30. dubna 2009)

Rádný termín přijímacího řízení: 15.-19. 6. 2009

Náhradní termín přijímacího řízení: 23. 6. 2009

Bližší informace o nabízených oborech a podmínkách přijímacího řízení jsou k dispozici na www.tf.jcu.cz v sekci „Studium/Pro uchazeče“, příp. přímo na studijním oddělení TF JU (tel.: 387 773 504(12), (13), e-mail: studijni@tf.jcu.cz).

Celoživotní vzdělávání:

Teologická fakulta JU též připravuje na akademický rok 2009/2010 vzdělávací programy v rámci Celoživotního vzdělávání určené pro zájemce o prohloubení a rozšíření svých vědomostí, kvalifikací. Aktuální programy pro rok 2009/2010 a podmínky pro přijetí do kurzů budou vyvěšeny na www.tf.jcu.cz v sekci „Studium/Celoživotní vzdělávání“ na konci letního semestru 2008/09. Bližší informace lze rovněž získat u Mgr. Tatiány Trávníčkové, vedoucí studijního oddělení (tel.: 387 773 504, e-mail: travnick@tf.jcu.cz).

-tf-

Zdeněk Demel

POD DOHLEDEM CÍRKEVNÍCH TAJEMNÍKŮ

Komunistický režim při uplatňování svých totálních nároků zasáhl i církve, a to ve všech oblastech jejich života a působení. Navíc se prohlásil za ateistický režim, a proto chtěl náboženství vymýtit nebo zpočátku dosáhnout alespoň toho, že jeho veřejné projevy zmizí ze života společnosti, že bude nanejvýš trpěno jako soukromá záležitost. Proto měla být liturgie církve zatlačena jen do „kostela a sakristie“ a mělo být zabráněno šíření křesťanských hodnot do společnosti.

Tato kniha systematicky pojednává o omezování života katolické církve a její liturgie v komunistickém Československu a dokumentuje to zejména na příkladech z oblasti jižních Čech. Je určena všem zájemcům o moderní českou historii, církevní dějiny a dějiny liturgie. Díky bohatému pramennému základu knihu ocení i sociologové náboženství, kteří se věnují soudobým proměnám religiozity české společnosti, a politologové zkoumající vztah státu a církve v komunistickém Československu.

CDK, brož., 323 s., 298 Kč

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích **88,7 FM v Táboře**, **89,5 FM v Písku**, **92,3 FM v Českých Budějovicích** a **107,5 FM z Nových Hradů**. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. **Vojtěcha** v městské části Čtyři Dvory. Proglas odtud bude přenášet mše svaté vždy v pátek (kromě prvního v měsíci) a to v obvyklém termínu, tedy **v 18 hodin**.

* **Církevní konzervatoř v Opavě**. S ředitelkou Církevní konzervatoře v Opavě Ing. Evou Bláhovou budeme hovořit o historii školy, o úspěších v uplynulých 10 letech existence, prohlédneme si nově otevřený internát přímo v budově školy a nastíníme další plány činnosti v budoucnu. Vysíláme 22. ledna ve 22 hod.

* **Azylový dům pro matky s dětmi v tísni** – zařízení Charity Kojetín. Kojetínský azylový dům je jedním z mnoha podobných zařízení v České republice, která nabízejí pomocnou ruku ženám s dětmi, jež se ocitly v tíživé životní situaci. Tamní sociální pracovnice Vladimíry Zvonkové se zeptáme na aktuální podobu azylového domu, jak tráví maminky s dětmi volný čas, ale také na to, jestli je azylový dům místo, kde je možné zaslechnout Boží hlas. Naladíte 28. ledna ve 22 hodin.

* **Jitro** – sdružení rodičů a přátel postižených dětí. Olomoucké sdružení Jitro je nezisková humanitární organizace, která provozuje denní stacionáře pro uživatele s kombinovanými vadami ve věku od 7 let – neomezeně. Zabývá se komplexní péčí o postižené. Premiéru zachytíte 11. února ve 22 hodin.

* **Křesťan a svět**. Domovem paní Anny Fürstové z jihočeské obce Majdalena prošlo postupně devatenáct dětí. Spolu s manželem

Karlem vychovala pět potomků, lásku a víru ovšem předávala také dalším čtrnácti osvojeným ratolestem. Jak se vyrovnávala se zátěží rozdílného rodinného i kulturního původu dětí, jiným způsobem vnímání a myšlení, uslyšíte 1. února od 17 hodin. V českobudějovickém studiu Jan Neumann připravila Jitka Skříčková.

* **Magdazín**. 21. ledna - *Pečovatelka roku 2008* s Mgr. Libuší Roytovou, ředitelkou Diakonie ČCE, Střediska křesťanské pomoci v Praze, které spolu s Českou asociací pečovatelské služby už po šesté vyhlásilo ocenění nejlepších pracovníků v oboru.

Ve středu 28. ledna pohovoří manželé Milena a Petr Jandovi o 20. výročí vzniku *Manželských setkání* v České republice.

Hostem Magdazínu 4. února bude *Anna Liebigarová, cyklistka-poutnice*, a bude vyprávět o svých dalších cestách. Magdazín má svůj pravidelný čas ve středu v 9.30 hod., repríza pak v sobotu ve 22.10 hod.

* **Jak naplnujete volný čas vašich dětí**, na to se vás zeptáme v dalším vydání magazínu pro maminky. Posledním lednovým *Kafemlýnkem* vás budou provázet Karolina Antlová a Adriana Růžičková. Ke společnému času maminek se můžete připojit v úterý 27. ledna od půl desáté dopoledne. -bk-

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ

- DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY - NABÍZÍ:

4.-11. 7.	Pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“	I. turnus
8.-15. 8.	Pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“	II. turnus
15.-22. 8.	Pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“
a třígenerační pobyt	III. turnus

Cena: dospělí: 2970 Kč;
dítě (student do 26 let): 2750 Kč; dítě (3-12 let): 2600 Kč;
dítě (do 3 let): 350 Kč bez nároku na stravu.
Cena zahrnuje ubytování a plnou penzi.

Uzávěrka přihlášek: 11. 5. 2009 (musí být v kanceláři DCS) a plateb: 8. 6. 2009 (musí být již připsány na účtu). Uvedené uzávěrky platí pro všechny tři turnusy!

Informace a přihlášky:

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@diecezechk.cz

Farníci z Vodňan a ze Skočic
ZVOU

přátele dobré nálady, zpěvu a tance

**v sobotu 24. ledna 2009
od 20 hodin**

do sportovní haly ve Výstavní ulici
ve Vodňanech na

XIX. KŘESŤANSKÝ PLES

**K tanci a poslechu hraje
TopBand z Prachatic**

předtančení, tombola

vstupné s místenkou 120 Kč,
předprodej CONTI Vodňany,
Mokrého 186 tel.: 383 382 297
(vstup jen ve společenském oděvu)

odpoledne od 14 do 17 hodin
pořádáme

dětský maškarní ples

*Zveme všechny,
kdo se chtějí modlit za své děti,
za všechny děti, které to potřebují,
za naše rodiny a naše farnosti
k účasti na*

**„Modlitebním triduu
Modliteb matek“**

ve kterém se spojujeme
s matkami z celého světa.

* **v pátek 30. 1. v 15.45 hod.**
v Emauzích – odprošujeme Pána za
naše vlastní hříchy;
po mši sv. následuje krátká adorace
v kostele

* **v sobotu 31. 1. v 15.45 hod.**
v Emauzích – modlíme se za ty, kteří
ubližují nám a našim dětem;
po mši sv. následuje krátká adorace
v kostele

* **v neděli 1. února v 15.00 hod.**
v kostele Nanebevzetí Panny Marie
na Klokotech - budeme chválit Pána
a děkovat mu za vše, co udělal v živo-
tě našem i v životě našich dětí.

Spolupráce církví a občanského sektoru v České republice a ostatních státech EU

*Sdružení Ackermann-Gemeinde pořádá
konferenci k 10. výročí své existence*

27. února – 1. března 2009 CM Vinohrady

Konferenci na téma „**Spolupráce církví a občanského sektoru v České republice a ostatních státech EU**“ pořádá o víkendu 27. února–1. března 2009 české Sdružení Ackermann-Gemeinde (SAG). Akce se koná v CM ve Vinohrady za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti, Sozialwerk der Ackermann-Gemeinde e.V. a Renovabis, Freising.

Páteční večer otevře Ing. Luděk Rychetník, CSc. vysvětlením pojmu občanská společnost a úvodem do teologie občanské společnosti.

Během sobotního dopoledne promluví pánové Herbert Werner a PhDr. Miroslav Kotek k tématům česko-německá spolupráce neziskových organizací a státní sektor a neziskové organizace. Na téma „Spolupráce církve a občanského sektoru“ promluví bývalý prezident Sdružení české katolické charity P. Ing. Miloslav Fiala O.Praem. Následně proběhne exkurze na výstavu o zemském patronovi sv. Václavovi. Sobotní večer bude věnován benefičnímu koncertu souboru Maranatha Gospel Choir, jehož výtěžek bude určen na podporu projektu MAGDALA.

Nedělní mši svatou bude celebrovat pan kardinál Vlk. K diskuzi u kulatého stolu na téma „Příspěvek církví občanské společnosti“ usednou Prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc., RNDr. Irena Sargánková, CSc. a Vítězslav Vurst.

Blíží informace ke konferenci: Sdružení Ackermann-Gemeinde,
Vyšehradská 49, 128 00 Praha 2, tel. 221 979 325, e-mail: sag@omadeg.cz,
web: www.sag-praha.com.

PŘEDBĚŽNÝ PROGRAM

Pátek 27. 2.

Od 15.00 Příjezd a registrace

17.30 Večeře

18.30 Zahájení, přivítání – Ing. Jaromír Talíř (Předseda SAG, Praha); P. Adrián Zemek, O.Praem. (Duchovní rádce SAG, Doksany); Adolf Ullmann (Předseda AG, Würzburg)

19.00 *Co je občanská společnost? Teologie občanské společnosti* – Ing. Luděk Rychetník, CSc. (Universita Reading, Berkshire / Universita Karlova, Praha)

společnosti – Herbert Werner (bývalý německý ředitel sekretariátu ČNFB, Ulm)

11.30 *Neziskové organizace a státní sektor* – PhDr. Miloslav Kotek (ředitel Trialogu – Brněnský institut rozvoje občanské společnosti)

12.30 Oběd

14.00 Odborný výklad výstavy o zemském patronovi sv. Václavovi

18.00 Večeře

19.30 *Film Solidarita, benefiční koncert souboru Maranatha Gospel Choir* ve prospěch projektu MAGDALA

Sobota 28. 2.

7.30 Snídaně

8.15 *Zpráva o činnosti SAG* – Ing. Jaromír Talíř

9.15 *Spolupráce církve a občanské společnosti* – P. Ing. Miloslav Fiala, O.Praem. (bývalý prezident Sdružení české katolické charity, Praha)

10.00 Káva

10.30 *Česko-německá spolupráce neziskových organizací v rámci občanské*

Neděle 1. 3.

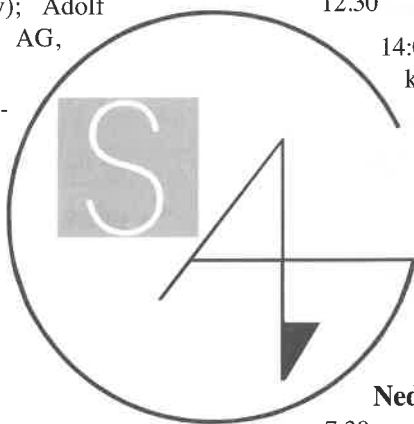
7.30 Snídaně

8.15 Mše svatá – hlavní celebrant kardinál Miloslav Vlk

9.00 Kulatý stůl – Náš příspěvek k občanské společnosti- Prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc.(Universita Karlova, Praha), RNDr. Irena Sargánková, CSc. (tisková mluvčí ČBK, Praha), Vítězslav Vurst(AD-RA, Praha)

Zhodnocení

12.00 Oběd a odjezd

Bohoslovci českých diecézí
zvou mladé muže
ve věku od 15-ti let na

POSTNÍ VÍKENDOVÉ SETKÁNÍ

které se uskuteční

13.-15. 3. 2009

**v Arcibiskupském
semináři v Praze.**

*Setkání je určeno všem,
kteří hledají svou životní cestu
a chtějí prohloubit svůj vztah
s Bohem.*

*Mladým mužům nabízíme prostor
pro modlitbu, ztišení, možnost
hovořit o tom co prožívají,
workshopy a setkání
se zajímavými lidmi.*

Účast je třeba nahlásit
do 6. 3. 2009.

Můžete se přihlásit:
telefonicky: na číslo **220 181 336**,
nebo na stránkách semináře:
www.arcs.cuni.cz
(on-line přihláška).

OBLÁTI PANNY MARIE
NEPOSKVRNĚNÉ
a VIKARIÁTNÍ KATECHETICKÉ
STŘEDISKO TÁBOR

pořádají

Setkání dětí na Klokotech

ve dnech 23.-24. 1. 2009

v poutním domě Emauzy.

*Začínáme v pátek v 18 hodin,
končíme v sobotu v 17 hodin*

Cena: 150 Kč (nocleh, večeře, snídaně,
svačina, oběd, svačina)

S sebou: spacák, přezůvky,
věci osobní potřeby.

Kontakty:

Marcela Samcová (603 331 002),
Janka Pecherová (723 331 951),
P. Jiří Můčka, OMI (731 402 862).

PAPEŽ JAN XXIII.

Papež Jan XXIII., vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli, se narodil 25. listopadu 1881 v Sotto il Monte, které leží v severoitalské provincii Bergamo. Narodil se ve skromných a chudých poměrech jako čtvrté ze třinácti dětí manželům Marianně Mazzola a Janu Křtiteli Roncallimu. Byl pokřtěn ještě v den svého narození v kostele sv. Jana Křtitele. Díky strýcově podpoře mohl začít studovat nejprve v Celaně a později v tzv. „malém semináři“ v Bergamu. V roce 1901 přišel Angelo Roncalli do římského semináře, aby tam pokračoval ve studiu teologie.

V roce 1904 byl vysvěcen na kněze v římském kostele Santa Maria na Monte Santo a den poté sloužil první mši svatou v bazilice sv. Petra. Následujícího roku se stal osobním sekretářem nově jmenovaného biskupa v Bergamu, přičemž však neponechával stranou ani pastorační činnost a vypomáhal v různých farnostech; kromě toho přednášel církevní dějiny, právo a apologetiku. Byl činný v duchovní správě nemocných a vězňů. Až do roku 1908 pracoval na díle o církevním historikovi Cesaru Baroniovi, od jehož úmrtí tehdy uplynulo 300 let. Objevil rovněž akta o kanonické vizitaci sv. Karla Boromejského v Bergamu a okolí z roku 1575. Vyhodnocení těchto svazků věnoval v následujících desetiletích veškerý volný čas a postupně je publikoval.

Během první světové války byl povolán do vojenské služby, nejdříve jako ošetřovatel, později jako lazaretní farář.

Od roku 1920 žil v Římě, kde působil jako prezident Italské národní rady pro šíření víry. Byl jmenován nejprve prelátem a v roce 1925 jej papež Pius XI. jmenoval titulárním biskupem a apoštolským visitátorem v Bulharsku. Vysvěcen na biskupa byl kardinálem Taccim v kostele sv. Karla Boromejského - San Carlo al Corso.

Koncem roku 1934 byl Roncalli jmenován apoštolským delegátem v Turecku a Řecku. V Istanbulu také přečkal značnou část druhé světové války; z tohoto období je známá celá řada jeho intervencí ve prospěch židů, prchajících ze zemí okupovaných nacisty.

V roce 1944 byl papežem Piem XII. jmenován apoštolským nunciem v Paříži, kde výrazně přispěl k urovnání napjatých vztahů mezi Francií a Svatým Stolicem.

Na konci roku 1953 byl jmenován kardinálem, a protože právě v tu dobu zemřel benátský patriarcha, nově jmenovaný kardinál byl určen za jeho nástupce. Během pěti let své činnosti jako benátský patriarcha, zřídil kardinál Roncalli asi 30 nových farností, malý seminář, vizitoval téměř všechny farnosti, nemocnice a instituce. V tomto období na něho vzpomínal Jean Guitton (filozof a pozdější laický pozorovatel na koncilu) jako na vynikajícího diplomata, ale i člověka, který v imperialismu, marxismu, progresivní demokracii, zednářství a lacismu rozpoznal „současných pět ran Ukřižovaného“.

Když 9. října 1958 zemřel papež Pius XII., kardinál Angelo Giuseppe Roncalli odjel do Říma, aniž by tušil, že 28. října 1958 právě on vyjde z konkláve v bílém taláru jako papež. Po dlouhém pontifikátu se očekávalo, že tento starý papež bude pouze „papežem přechodu“, a však do jaké míry a v jakém smyslu se tyto předpoklady naplní, netušil nikdo. Již jméno, které si vybral jako papež, tedy Jan XXIII., naznačovalo velké změny. Nešlo tím jen o připomínku kostela sv. Jana Křtitele, v němž byl kdysi pokřtěn, ani o památku na svého otce či dědečka, kteří byli také nositeli tohoto jména. Roncalli chtěl volbou jména Jan XXIII. dát na srozuměnou všem, že nevěří na předsudky a že tak rozhodně, jak vyškrtl z počtu svých předchůdců Baltasara Cossu, udává i nový styl papežské služby v církvi. Nejen díky diplomatickým zkušenostem a pastýřské horlivosti, ale i svou lidskou vřelostí, humorem a laskavostí si dokázal získat lásku všech.

Ještě v prosinci roku 1958 jmenoval nové členy kardinálského sboru a to s ohledem na univerzalitu církve; tak se objevili i první kardinálové barevné pleti, Afričan, Japonec a další.

Na rozdíl od svých předchůdců opouštěl často území Vatikánu, přede-

vším proto, aby konal pouti nebo jiné bohoslužebné či charitativní návštěvy ve své římské diecézi, ale i mimo její hranice. Tak navštívil například o Vánocích 1958 dětskou nemocnici „Bambin Gesù“ a na svátek sv. Štěpána 1959 zase vězně v římské trestnici „Regina Coeli“.

Nejdůležitější událostí byl však II. vatikánský koncil. I přes rady mnoha spolupracovníků římské kurie, aby se ještě vyčkalo, papež Jan XXIII. ohlásil hned v lednu 1959 svůj úmysl svolat celocírkevní ekumenický koncil. Před jeho vlastním zahájením podnikl pouti do Loreta a Assisi, aby se pomodlil za zdar koncilu. Byla to také první papežská cesta po ztrátě církevního státu roku 1870, čímž definitivně skončila éra tzv. „vatikánského vězně“.

Ještě před zahájením koncilu ustanovil deset koncilových komisí, Sekretariát na podporu jednoty křesťanů a Ústřední komisi. Tohoto koncilu se poprvé mohli účastnit zástupci pravoslavných a protestantských církví i všech křesťanských společností jako delegovaní pozorovatelé bez hlasovacího práva.

II. vatikánský koncil byl zahájen 11. října 1962 v bazilice sv. Petra v Římě. První zasedání koncilu trvalo do 8. prosince 1962 a přestože z něho nevzešel žádný koncilní dokument, otevřely se jasně nové horizonty, k nimž církev směřovala. Ozřejmila se stanoviska a postoje koncilních otců i jejich názor na způsob reformy církve a na to, jakým směrem se bude církev ubírat.

Další zasedání koncilu bylo naplánováno na září 1963, ale již před vlastním zahájením koncilu bylo patrné, že papežův zdravotní stav není dobrý - a neustále se zhoršoval. Již těžce nemocen, Jan XXIII. podepsal 11. dubna 1963 významnou encykliku „Pacem in terris“, o měsíc později ještě přijal od italského prezidenta Antonia Segni vyznamenání za vynaložené úsilí ve prospěch míru a 23. května, na svátek Nanebevstoupení, se naposledy z okna své pracovny modlil se shromážděnými věřícími na náměstí sv. Petra. Všemi oplakáván a všemi nazýván „dobrý papež“ zemřel 3. června 1963. Prohlášen za blahoslaveného byl 3. září 2000 papežem Janem Pavlem II.

Zdeněk Mareš

Římská bazilika svatého Pavla za hradbami

Dekret o ekumenismu 2. vatikánského koncilu zdůraznil, že dokud se křesťané vzájemně nepoznají, je pokrok na cestě ke společenství nepředstavitelný. V dialogu si totiž nasloucháme, vzájemně se sdílíme, konfrontujeme a - s milostí Boží - se můžeme v jeho Slovu také setkat, pokud přijmeme jeho požadavky, platné pro všechny. Naslouchání a dialog pokládali koncilní otcové za užitečné nejen pro ekumenický pokrok, ale i pro samu katolickou církev: „Z takového dialogu též jasněji vysvitne, jaká je skutečná situace katolické církve“ (*Unitatis redintegratio*, 9). „Je

bezpodmínečně třeba jasně vyložit celou nauku“, aby se dialog zabýval diskusí a překonáním existujících rozdělení mezi křesťany, ale zároveň „nesmí být způsob a povaha vyjádření katolické víry nijak překážkou dialogu s bratřími (*tamtéž*, 11). Je třeba mluvit správně (orthos) a srozumitelně. Ekumenický dialog zahrnuje bratrské evangelní napomenutí a vede ke vzájemnému duchovnímu obohacení při sdílení autentických zkušeností víry a křesťanského života.

(*Na minutu s Benediktem XVI.: O víře, naději a lásce*. Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v r. 2008.)